Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 97 (1347) ♦ Четвер, 30 травня 1996 року ♦ Ціна договірна

ВАЖКИЙ ШЛЯХ ДО ОСНОВНОГО ЗАКОНУ

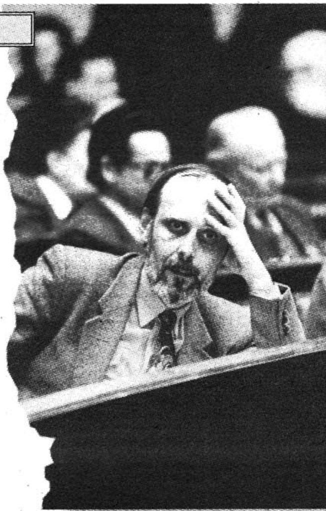
Парламентська хроніка

Денне і вечірнє засідання 28 травня

День був непростий. «Хто за те, щоб Конституцію прийняв парламент?» — запитав Голова. Практично всі. Це голосування показало позицію всіх членів парламенту і водночас стало одним із ключових. Саме воно певною мірою пояснює протистояння, що склалося в процесі розгляду проекту Конституції, поданого після доопрацювання Тимчасовою спеціальною комісією в першому читанні. Проект, не заперечують і його творці, потребує певного доопрацювання.

(Закінчення на 2-й стор.).

Михайло Сирота представив доопрацьований Тимчасовою спеціальною комісією проект Конституції. З критикою його і частковим оприлюдненням основних положень альтернативного документа від групи шести виступив Сергій Гмиря.

У ЄВРОПУ — З ІНІЦІАТИВОЮ

Зустріч міністрів закордонних справ держав — членів Центральноєвропейської ініціативи, у якій братимуть також участь країни — учасниці Асоційованої ради ЦЄІ, відбудеться 31 травня — 1 червня у Відні, повідомляє Укрінформ. Урядову делегацію України, яка теж є асоційованим членом Ініціативи, на форумі очолить глава українського зовнішньополітичного відомства Геннадій Удовенко. Під час зустрічі у Відні має відбутися офіційний вступ нашої країни до складу Центральноєвропейської ініціативи .

Приєднання України до Центральноєвропейської ініціативи, за оцінкою українського дипломатичного відомства, має стати черговим важливим кроком до зближення нашої країни із співтовариством європейських держав. Інтеграцію до політико-економічної системи Європи та світу наша держава розглядає як одну з найважливіших гарантій утвердження свого суверенітету та головних пріоритетів національної зовнішньої політики.

Семінар для професіональних помічників

У Києві відбувся міжнародний семінар «Діяльність персоналу комісій і фракцій парламентів різних країн», організований Консультативно-дорадчою радою при Президії Верховної Ради України за сприяння британського урядового фонду «Ноу-хау», фонду Ганнса-Зайделя та Дослідної служби Конгресу США.

Це перший семінар, проведений для працівників апарату українського парламенту. З доповідями виступили колеги із Франції, США, Чехії, Польщі, Німеччини та Великобританії. Депутатський склад парламенту періодично змінюється, тоді як державні службовці залишаються на своїх місцях. Додаткові знання та досвід, на думку учасників семінару, допоможуть працівникам апарату зробити успішну кар'єру і забезпечити спадковість традицій.

ДИСЦИПЛІНА ПІД КОНТРОЛЕМ

Президент Леонід Кучма мав розмову з Генеральним прокурором України Григорієм Ворсіновим. Обговорено комплекс питань, пов'язаних з виконанням заходів щодо посилення боротьби з корупцією та організованою злочинністю. Відзначалось, що тільки за минулі 4 місяці органами прокуратури усіх рівнів тут порушено 1 тисячу 880 карних справ. Генеральний прокурор також доповів про виконання доручень Президента щодо виявлення зловживань у сфері виплати заробітної плати та виконання бюджетної дисципліни, про профілактичну роботу з неповнолітніми дітьми.

ОДНІЄЮ НОГОЮ В СОЦІАЛІЗМІ

«Ми будуємо ринкову економіку, стоячи однією ногою у соціалізмі», — так висловився Президент України Леонід Кучма, ознайомившись з проблемами розвитку телекомунікацій у країнах СНД. Приймаючи керівників Регіональної співдружності в галузі зв'язку, котра створена на пострадянському просторі за ініціативою України, він висловився за розширення кооперації у даній галузі. Президент ознайомив представників держав Співдружності, які зібралися в Києві, із соціально-економічним становищем країни, ходом конституційного процесу, іншими аспектами політичного та економічного життя України, повідомляє Укрінформ.

Мета 15-го засідання Ради глав адміністрацій зв'язку Регіональної співдружності — надати нових імпульсів співробітництву у галузі зв'язку між країнами СНД.

У роботі засідання взяли участь представницькі делегації Азербайджану, Вірменії, Білорусі, Грузії, Казахстану, Киргизстану, Молдови, Росії, Таджикистану, Узбекистану, України, а також делегації Данії, Туреччини, ФРН, Естонії, представники міжнародних організацій.

Гуляє виграш понад Турією

Виграшною для сільської економіки назвала голова колгоспу «Україна» Софія Пашко виведену на Волині нову м'ясну породу великої рогатої худоби, яку розводять у господарстві.

Воістину вагомим виграшем буде бичок цієї породи, люб'язно наданий правлінням колгоспу для лотереї «Голосу України».

Живий сюрприз вартістю 80—100 мільйонів карбованців чекає на передплатників нашої газети на друге півріччя нинішнього року.

Фото Василя КУЗЬМІНА.

(Розповідь про господарство і про те, на що можна буде замінити виграш, читайте на 16-й стор.).

Офіційно

Закон України

Про доповнення статті 4 Закону України «Про підприємництво»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Частину другу статті 4 Закону України «Про підприємництво» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., №.14, ст.168; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №.51, ст.680; 1993 р.,№. 30, ст. 322, ст. 324, №.51, ст.481, ст.482; 1994р., №.3, ст.13, №.28, ст.234, №.33, ст.301, №.40, ст.366, №.49, ст.434; 1995р., №.7, ст.47, №.10, ст.64, №.30, ст.232, №.45, ст.334, ст.335, ст.336; 1996р., №.2, ст.4) доповнити абзацом такого змісту:

«діяльність, пов'язана з проектуванням, будівництвом, ремонтом та експлуатацією об'єктів трубопровідного транспорту».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л.КУЧМА.

м.Київ,
15 травня 1996 року.

Закон України

Про внесення змін і доповнень до статті 13 Закону України «Про пенсійне забезпечення»

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести до статті 13 Закону України «Про пенсійне забезпечення» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 3, ст. 10, № 32, ст. 459) такі зміни і доповнення:

частину другу після слів «витрати на виплату» доповнити словами «і доставку», а слова і цифри «у 1996 році» замінити словами і цифрами «з 1996 року»;

частину третю виключити. У зв'язку з цим частини четверту, п'яту і шосту вважати відповідно частинами третьою, четвертою і п'ятою;

у частині третій слова «У період до 1996 року» виключити.

Президент України
Л.КУЧМА.

м.Київ,
16 травня 1996 року.

Постанова Верховної Ради України

Про стан виконання деяких законодавчих актів з питань висвітлення діяльності Верховної Ради України

Заслухавши інформацію постійної Комісії Верховної Ради України законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації щодо обставин перенесення трансляції сесії Верховної Ради України на інший радіоканал, а також припинення радіотрансляції цільових програм, Верховна Рада України **постановляє:**

1. Кабінету Міністрів України до 27 травня 1996 року забезпечити виконання Державним комітетом телебачення і радіомовлення України постанов Верховної Ради України щодо висвітлення діяльності Верховної Ради України.

2. Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення здійснювати постійний контроль за дотриманням телерадіоорганізаціями України чинного законодавства в галузі телебачення і радіомовлення.

3. Доручити Генеральній прокуратурі України розглянути питання про притягнення до відповідальності осіб, винних у порушенні законів і постанов Верховної Ради України щодо висвітлення її діяльності, та до 4 червня 1996 року доповісти Верховній Раді України.

Голова Верховної Ради України
О.МОРОЗ.

м.Київ,
24 травня 1996 року.

Постанова Верховної Ради України

Про Національну енергетичну програму України до 2010 року

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Національну енергетичну програму України до 2010 року затвердити.

2. Кабінету Міністрів України:

- розробити комплексні заходи по реалізації Національної енергетичної програми України до 2010 року;

- розв'язання проблем розвитку паливно-енергетичного комплексу та задоволення потреб народного господарства України у всіх видах палива і енергії здійснювати у межах Національної енергетичної програми України до 2010 року;

- вносити, в межах своєї компетенції, відповідні доповнення і корективи до Національної енергетичної програми України до 2010 року в залежності від змін соціально-економічного становища в Україні.

Голова Верховної Ради України
О.МОРОЗ.

м.Київ,
15 травня 1996 року.

Парламентська хроніка

Важкий шлях до Основного Закону

Денне і вечірнє засідання 28 травня

(Початок на 1-й стор.).

Частина депутатів, збірну позицію яких представив Владислав Носов, вважає проект таким, що мало чим відрізняється від поданого Конституційною комісією щодо повноважень Президента, забезпечення проголошених прав людини і т.ін. І переконана, що вдаліший проект Конституції 1993 року. Та все ж таки більшість доповідачів від фракцій і груп парламенту, за винятком комуністичної і МДГ, висловилися за те, щоб підвести риску під обговоренням проекту і прийняти його в першому читанні. Але ще на початку дебатів щодо проекту ситуація загострилася вимогою депутата Володимира Марченка поставити на голосування його пропозицію про неприйнятність проекту Конституції, представленого Тимчасовою комісією, через невідповідність проекту, на його думку, Декларації про державний суверенітет України. Прихильники альтернативного проекту, з інформацією про який виступив депутат-комуніст Сергій Гмиря, відмовилися реєструватися і вимагали перереєстрації. Робота парламенту застопорилася. Комуністи заявили про опозицію. Блокували трибуну, чути було погрози і т.ін. Свою вимогу перереєстрації опоненти доводили ще й тим, що з 278 зареєстрованих принаймні 30 депутатів відсутні на засіданні, і будь-які в такому разі рішення будуть нелегітимні.

Олександр Мороз, пояснюючи вимоги Регламенту, зазначив, що можна діяти за двома схемами: провести обговорення проекту представниками груп і фракцій щодо змісту, а не процедури, прийняти рішення шляхом голосування за принциповими положеннями проекту і потім голосувати його в першому читанні. Олександр Олександрович нагадав, що на обговорення проекту записалися 160 депутатів, а це означає роботу протягом чотирьох днів. Реалізувати цю схему можна, якщо не приймати ніяких рішень через «ненормальну» реєстрацію депутатів. Але й ця пропозиція Голови Верховної Ради не знайшла підтримки. І це при тому, що 9 із 12 доповідачів від фракцій заявили про припинення обговорення проекту і постановки на голосування проекту постанови Тимчасової спеціальної комісії.

Та вже в кінці роботи парламенту не знайшлося достатньо бажаючих, щоб продовжити роботу на одну годину. І Олександрові Морозу нічого не залишалося робити, як закінчити сесійний день.

Отож, Верховна Рада, не прийнявши рішення щодо проекту Конституції, усе-таки висвітила свої позиції, які взагалі-то можна було передбачити. Але підкупала толерантність і декларoване обопільне бажання супротивних сторін в особі Михайла Сироти, голови Тимчасової спеціальної комісії з доопрацювання проекту Конституції, та його опонента Сергія Гмирі, який інформував про проект комуністів, до співпраці. Та й сам С. Гмиря не заперечував, що комуністичний проект — це майже 75 відсотків проекту Тимчасової комісії. Але звернувшись за порівнянням до кулінарії, поставив питання так: чи з'їли б ви страву, приготовлену на 99 відсотків з доброякісних продуктів, за умови, що в ній міститься один відсоток миш'яку? В даному разі тільки шляхом дебатів можна з'ясувати, що саме і в якому з проектів можна вважати «миш'яком» для українського народу.

Ранкове засідання 29 травня

На початку засідання О. Мороз проінформував депутатів про засідання погоджувальної ради. За його словами, представники різних фракцій висловили стурбованість з приводу того, що під час процедури другого читання фактично не можна внести жодних змін до проекту, і тоді виявляється, що прийняття проекту Конституції в першому читанні означає прийняття Конституції в цілому. Рада фракцій запропонувала розтлумачити статті регламенту, які передбачають, що обговорення в другому читанні потребує простої більшості голосів, а прийняття Конституції — двох третин голосів.

Знову не зареєструвалися Комуністична і Соціалістична фракції. Представник Селянської партії України в парламенті В. Цушко пояснив, що члени їхньої фракції братимуть участь в обговоренні питання порядку денного, якщо буде протлумачено статті Регламенту. Вадим Гетьман із Геннадієм Самофаловим (МДГ) запропонували проект постанови, який вважають виходом із глухого кута: внести деякі зміни в тлумачення статей Регламенту, де йдеться про прийняття Конституції в другому читанні. Це, на їхню думку, дасть змогу найнепоступливішим поступитися принципами і зареєструватися в сесійному залі.

Однак запропонований проект постанови не сприйняла значна частина парламенту. Представники фракцій Руху, «Державність», «Реформи», «Центр» вважають, що депутатам пропоновано не тлумачення, а зміни Регламенту, що, до речі, вимагає не такої легкої процедури, як вважають автори проекту постанови Гетьман і Самофалов.

Знавець Регламенту Петро Шейко взагалі зауважив: «Я дивуюся тому, що сьогодні тут відбувається. Є питання — розгляд і прийняття проекту Конституції в першому читанні. Чому ми раптом почали тлумачити Регламент, забігати на друге читання? Можливо, почнемо пропонувати третє читання? Є конкретне питання і треба приймати конкретне рішення, інакше в сьогоднішньому веденні засідання немає ніякої логіки». З цим погодився і Сергій Головатий («Реформи»).

Голова Верховної Ради, підкреслюючи, що шукає виходу з конституційної кризи і шляхи повернення довіри одне до одного, наполягав як виняток на варіанті: реєструватися одночасно з голосуванням за пропозицію Гетьмана і Самофалова. Такого шляху не підтримали «Центр» і праві: знову оголошено позачергову перерву.

Після перерви реєстрація укотре засвідчила відсутність кворуму в сесійному залі. Розгляд проекту Конституції перенесено на 4 червня.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Центральна виборча комісія по виборах народних депутатів України

Постанова

Про визнання повноважень та реєстрацію народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 20 квітня 1996 року на повторних виборах у Соснівському виборчому окрузі № 419 (Черкаська область) та при повторному голосуванні 21 квітня ц.р. на виборах народного депутата України замість вибулого у Ленінському виборчому окрузі № 45 (м. Севастополь)

Розглянувши протоколи та інші документи окружних виборчих комісій про результати повторного голосування 20 квітня на повторних виборах народних депутатів України 7 квітня 1996 року в Соснівському виборчому окрузі № 419 (Черкаська область) та при повторному голосуванні 21 квітня на виборах народного депутата України замість вибулого у Ленінському виборчому окрузі № 45 (м. Севастополь), а також матеріали перевірок на місцях відомостей щодо окремих порушень Закону про вибори, викладених у заявах суб'єктів виборчого процесу, Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Відповідно до статей 14 і 44 Закону України «Про вибори народних депутатів України» визнати повноваження та зареєструвати обраних народних депутатів України:

ПІВТОРАКА Володимира Вікторовича — юриста, суддю Соснівського районного суду міста Черкас, безпартійного, який проживає в місті Черкасах, від Соснівського виборчого округу № 419 (Черкаська область);

ЮРКОВСЬКОГО Анатолія Вільгельмовича — інженера-механіка, викладача суспільствознавства, викладача Севастопольського філіалу Київського індустріально- педагогічного коледжу, члена Комуністичної партії України, який проживає в місті Севастополі, від Ленінського виборчого округу № 45 (м. Севастополь).

І. ЄМЕЦЬ,
голова Центральної виборчої комісії;
І. ЦЕЛУЙКО,
секретар Центральної виборчої комісії.

28 травня 1996 року відбулося засідання Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України, на якому було розглянуто питання про визнання повноважень та реєстрацію народних депутатів України, обраних на повторних виборах 7 квітня та при повторному голосуванні 20 і 21 квітня 1996 року у Левандівському виборчому окрузі № 262 (Львівська область), Соснівському виборчому окрузі № 419 (Черкаська область), а також Ленінському виборчому окрузі № 45 (м. Севастополь), в якому проходили вибори замість вибулого депутата.

На засіданні було ретельно і всебічно проаналізовано ситуацію, яка склалася з проведенням виборів у Левандівському виборчому окрузі № 262 (Львівська область). Встановлено, що під час організації виборчого процесу тут були допущені серйозні порушення вимог Закону про вибори з вини окружної та багатьох дільничних виборчих комісій. Враховуючи, що деякі з них мають ознаки кримінальних або адміністративних правопорушень, вирішено передати матеріали стосовно обставин проведення виборів у Левандівському окрузі до Генеральної прокуратури України з метою належної правової кваліфікації дій окремих посадових осіб, експертної оцінки ряду документів з тим, щоб після одержання результатів повернутися до розгляду питання щодо реєстрації і визнання повноважень обраного по цьому округу народного депутата на одному з наступних засідань Центрвиборчкому.

Водночас проаналізовано протоколи та інші документи окружних комісій Соснівського та Ленінського виборчих округів, заяви суб'єктів виборчого процесу та матеріали перевірок на місцях відомостей, викладених у цих заявах. При цьому встановлено, що у зазначених округах мали місце окремі відхилення від положень Закону про вибори, проте вони суттєво не вплинули на результати виборів.

Відповідно до статей 14 і 44 Закону України «Про вибори народних депутатів України» Центральна виборча комісія визнала повноваження і зареєструвала народних депутатів України В. Півторака та А. Юрковського, обраних у зазначених округах. Постанова про це буде опублікована в газеті «Голос України».

На засіданні було також розглянуто питання щодо виборчих округів, де повторні вибори проводились неодноразово, але були безрезультатними. Як відомо, Верховна Рада України 7 березня 1996 року внесла зміни і доповнення до статті 48 Закону про вибори, згідно з якими повторні вибори в округах, де вони двічі визнавались такими, що не відбулися, не призначаються протягом року з дня останнього голосування. Було відзначено, що нині така ситуація склалася у 24 виборчих округах, тому Центральна виборча комісія постановила не призначати у зазначених округах повторні вибори. Їх список буде опубліковано в газеті «Голос України» та відповідних місцевих засобах масової інформації.

На засіданні були присутні окремі народні депутати, представники політичних партій, засобів масової інформації, інші запрошені.

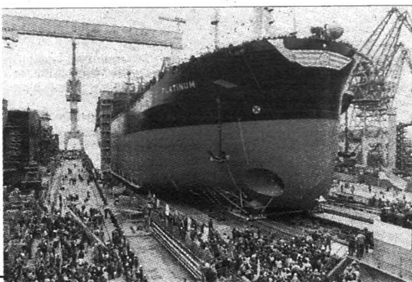
Вів засідання голова Центральної виборчої комісії І. Ємець.

Контракти

Самі танкери справу не врятують

ЧОРНОМОРСЬКИЙ суднобудівний завод крок за кроком виконує контракт із грецькою фірмою «Авін» з будівництва 18 танкерів-продуктовозів.

Уже готовий до ходових випробувань «Крити Аметист», оснащений відомими фірмами Заходу і країн СНД. Спущено на воду «Платинум» дедвейтом 45 тисяч тонн. Проте навіть вчасне і якісне виконання зобов'язань перед зарубіжними партнерами не врятують стан справ на найбільшій верфі в Україні після припинення будівництва авіаносців. Не вистачає обігових коштів — звідси затримки з постачанням металу, комплектувальних. Заборгованість кораблебудівникам із заробітної плати сягає кількох місяців. Судна-довгобудови стали хронічною хворобою. Це — траулери для рибалок Далекого Сходу, плавбаза для ВМФ Росії.

І в такій складній ситуації керівництво заводу, колектив висококласних фахівців шукає вихід. Машинобудівний комплекс підприємства оволодіває новими видами продукції. Приміром, на лінії, де будували траулери, випускатимуть контейнеровози. Втім, Чорноморський суднобудівний завод був і залишається чудовою базою для замовлень військово-морського відомства України.

На знімку: під час спуску на воду танкера-продуктовоза «Платинум».

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Новинка

Гофровані, легкі... труби

ВИРОБНИЦТВО одно- і двостінних гофрованих поліетиленових труб уперше в Україні освоїла сумська фірма «Норман».

Цех, який працює на обладнанні і за технологією німецької фірми «Дросбах», щомісяця випускатиме 550 кілометрів труб діаметром 20 і 32 мм.

Високі експлуатаційні характеристики (робочий тиск до 7 атмосфер), довговічність, зручність в експлуатації (довжина суцільного відрізка труб — від 50 до 1500 м) робить продукцію «Норман» вельми привабливою. Насамперед для підприємств зв'язку у прокладанні як звичайних кабельних мереж, так і скловолоконних ліній. Охоче беруть легку і надміцну трубу також торговельні організації, адже це незамінна річ для водополиву в індивідуальних і колективних садах та городах.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Сумська область.

... А водичка — нарізно

У ДОНЕЦЬКУ сталася подія, яку рядовою навряд чи назвеш: чотири управління «Укрпромводчормету» — Луганське, Алчевське, Світличанське й Лисичанське — вийшли зі складу об'єднання.

«Розлучення» після двадцяти п'яти років співпраці в одній системі — не від хорошого життя. Згадані управління заборгували 4,8 трильйона карбованців, а деякі міста — Антрацит, Красний Луч, Краснодон, Луганськ — уже рік не платять за воду. Виробниче об'єднання «Укрпромводчормет», яке забезпечує потреби у воді всього Донбасу, опинилося перед загрозою банкрутства і змушене було звернутися до Кабінету міністрів із проханням передати згадані управління в комунальну власність.

Розподіл проведено таким чином, що луганські водопостачальники зможуть утворити нову автономну організацію. Але кому б вона не підпорядковувалася, поки не буде платежів, втамувати спрагу і населення, і промислових підприємств регіону буде проблематично.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

На митниці — «вибори»

Відніні у пунктах прикордонного пропуску України контроль за переміщенням вантажів, валюти і коштовностей фізичними особами здійснюватиметься вибірково. Розпорядження про це підписано головою Державного митного комітету України Леонідом Деркачем.

Як пояснили агентству «Інтерфакс-Україна» у пресслужбі Держмиткому, новий порядок контролю запроваджено з метою подальшого спрощення процедури митного контролю в пунктах пропуску.

Однак це розпорядження не стосується осіб, які перевозять через кордон України товарні партії.

Українські митники, проводячи вибірковий контроль, підтримуватимуть тісну взаємодію з правоохоронними органами. Передбачено також активізувати діяльність митних підрозділів боротьби з контрабандою і порушеннями митних правил.

У номер

● *Кіровоград*

Весняні проблеми з літнім продовженням

Хлібороби Кіровоградщини засіяли близько 90 відсотків запланованих площ ярих культур, але це не радує. Запізніла весна спричинила відставання, додалися також і технічні проблеми.

— Найбільшою проблемою у нинішню посівну стала відсутність пального і мастил, — сказав заступник начальника облсільгосппроду з питань рослинництва Віктор Олійник. — Та все ж нині розпочали догляд за посівами цукрових буряків, іде боротьба з бур'янами.

На черзі — пари як попередники озимої пшениці. Під них відведено 185 тисяч гектарів, а оброблено всього 53 тисячі, себто 29 відсотків. Причина та сама — відсутність пального й недостатня технічна база. Розпочалася масова заготівля кормів.

● *Одеса*

Пісня зі сцени та з теплоходу

Традиційний музичний фестиваль «Дунайська весна» став міжнародним. Спочатку творчі колективи й окремі виконавці провели концерти в рамках фестивалю в українських придунайських містах Болград, Рені, Кілія, Ізмаїл, а потім на борту теплохода «Дунай» взяли курс на Русе в Болгарії та Белград в Югославії. Серед учасників були музиканти, співаки, танцюристи не лише з різних міст України, а й з Молдови, Білорусі, Болгарії. Організатори фестивалю, що мав великий успіх, — Одеська обласна філармонія, фірма «Анна—Марія» та Одеський інноваційний центр.

● *Полтава*

Молоді — не зелені

Ярмарок профтехучилищ засвідчив, що майбутня робітнича зміна вміє працювати не гірше за своїх батьків. 22 навчальних заклади представили на огляд і продаж понад 400 зразків найрізноманітніших творів, виготовлених учнями на уроках виробничого навчання та в гуртках технічної творчості. Серед них чимало необхідних і на диво добротних речей. Оцінили місцевий товар і покупці. Всього було продано краму на півтора мільярда карбованців.

● *Луцьк*

Здавайте пляшки

Голова Волинської облдержадміністрації Борис Климчук видав розпорядження, яким зобов'язав райдержадміністрації і міськвиконкоми відновити безпідставно закриті в багатьох місцях пункти приймання склотари та налагодити їхню роботу. Тепер відпуск продукції комерційним структурам здійснюватиметься лише за умови, коли склотару буде здано взамін, а фірмові магазини мають приймати її від населення безвідмовно.

Теніс

Запрошує «UMC CUP-96»

Другий рік поспіль Україна приймає змагання з чоловічого професіонального тенісу. Національна федерація та корпорація «Інфоспорт» прийняли рішення про проведення в нашій країні повної серії турнір «сателіт» і дістали згоду на це Міжнародної тенісної федерації (ITF).

Як і торік, велику підтримку цій акції надало СП «Український мобільний зв'язок» — генеральний спонсор турніру, який має офіційну назву «UMC CUP-96». Він відбудеться в Києві (з 1 по 9 червня), Донецьку (8—16), Харкові (10—23), нарешті, знову в Києві (25—30 червня).

Як ви вже здогадалися, сателітна серія складається з трьох змагань, які мають відбірковий характер, і четвертого, завершального, турніру «Мастерс». На всіх етапах спортсмени отримують очки, які потім трансформуються в очки комп'ютерного рейтингу Асоціації тенісистів-професіоналів.

Призовий фонд серії становить 25 тисяч доларів (по 6.250 на кожний турнір). Змагання в Києві відбуватимуться на кортах чудового спорткомплексу «Наука», де президентом Анатолій Кржевін, у Харкові — на кортах тенісного клубу «Унікорт», де працює капітан національної збірної, відомий тренер Валерій Бурко, у Донецьку — на кортах Палацу спорту «Локомотив».

— Які країни будуть представлені в змаганнях? — запитав їхнього директора, віце-президента ФТУ Сергія Лашкула.

— Географія дуже широка. Ми отримали заявки з Чилі, Перу, Італії, Франції, Німеччини, Великобританії, Австралії та багатьох інших країн. До речі, заявки продовжують надходити.

— Хто представлятиме Україну?

— Авторитетний харків'янин Дмитро Поляков, його молоді колеги Денис Якименко (Донецьк), Сергій Ярошенко (Нова Каховка), Віктор Троцько (Київ). Вони отримають так звані «wild cards» до основного турніру. Ще чотири наші учасники змагатимуться у відбірковому.

— Якими м'ячами гратимуть учасники?

— Фірми «Penn». До речі, ці м'ячі — офіційні на олімпійському турнірі в Атланті...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Досвід

Не чекати погоди з моря, а шукати. Споживача

МИНУЛИХ купальних сезонів на узбережжі Азовського моря в Бердянську в робочі дні «загоряли» працівники майже всіх промислових підприємств міста, окрім виробничого об'єднання «Південгідромаш». Бо не дозволяли напружені виробничі плани.

Свого часу занурювальні насоси для водозабезпечення випускали лише Кишинівський, Ошський у Киргизії та Бердянський заводи. «Південгідромаш» спеціалізувався саме на восьмидюймових насосах, які, окрім України, відправляв до Росії, Туркменистану, Узбекистану, Таджикистану. Після розриву зв'язків підприємства й колгоспи Західної України, а також Херсонської, Миколаївської та Одеської областей, де переважали свердловини діаметром у шість дюймів, залишилися без насосів, які раніше поставляла Молдова. Лише півтора року знадобилося бердянцям, щоб опанувати виробництво конче потрібних шестидюймових насосів, які за якістю та надійністю навіть перевершили молдавські.

Завдяки стабільності виробничого процесу, згуртованості трудового колективу вдалося досягти того, що завод працює на споживача, замовлення якого тут миттєво освоюють. Власними силами відшукували нинішніх споживачів — металургів, метрополітенівців тощо.

Крім того, «Південгідромаш» має структурний підрозділ приміського господарства «Зоря» і нині розв'язує соціальні проблеми села Луначарського, де вже збудовано млин, міні-молокозавод, свиноферму на 500 голів, а ще плановано спорудити міні-пекарню. Коли постало питання, з чого будувати майже 450 котеджів для працівників заводу, у Криму, Росії, на Кавказі, в Узбекистані, де є кар'єри з видобутку черепашника, запропонували: допоможете каменерізальними машинами — матимете будматеріал. Довелося конструкторам засукати рукави. І за півроку було задоволено потреби видобувних підприємств.

Однак останніми місяцями саме через споживачів «болить голова» у південгідромашівців, адже замість грошей усі в один голос пропонують бартер.

— Якби не було попиту на нашу продукцію, — каже заступник генерального директора з економічних питань Анатолій Слєпіч, — то можна було б нас лаяти. Проте є й попит, і замовлення, і нові розробки. Тільки дуже боїмося через невчасну виплату заробітної плати втратити свої найкращі кадри...

Хоч як дивно, Україна нині найгірше серед країн СНД забезпечена питною водою. У цьому зв'язку ВО «Південгідромаш» призначено головним підприємством з реалізації національної програми з водопостачання сільських та інших населених пунктів України. Однак проблема неплатежів стає на перешкоді забезпеченню насосами найрізноманітніших типорозмірів. Між іншим, нині насосами з маркою «Південгідромашу» послуговуються більш як у двадцяти країнах світу.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

У номер

● *Моздок*

Єльцин у Чечні — мир на Кавказі?

Президент Росії, який відвідав Чеченську Республіку, на шляху до Москви зробив зупинку в місті Моздок, де зустрівся з президентом Північної Осетії Ахсарбеком Галазовим. Під час перебування у Чечні, що тривало близько 4 годин, Борис Єльцин побував у селі Правобережне, розмовляв з місцевими мешканцями і військовослужбовцями одного з підрозділів внутрішніх військ. Він провів коротку зустріч з главою Чеченської Республіки Доку Завгаєвим.

Поїздка Бориса Єльцина до Чечні підготувала умови для проведення наради керівників закавказьких республік і республік Кавказу у складі Росії. Вона відбудеться 3 червня в Кисловодську. Досягнення миру на території Кавказу стане одним з головних питань наради. Про це повідомили журналістам у Ситуаційному центрі Президента Росії.

● *Москва*

Дружина за чоловіка не відповідає...

Президент Росії Борис Єльцин дав розпорядження відпустити вдову чеченського лідера Джохара Дудаєва Аллу Дудаєву, яку було затримано в понеділок у аеропорту міста Нальчика під час спроби нелегально вилетіти до Туреччини. Як повідомило джерело в Державній комісії з урегулювання кризи в Чеченській Республіці, рішення відпустити затриману стало одним з результатів переговорів Бориса Єльцина з делегацією Зелімхана Яндарбієва.

● *Делі*

Уряд Індії полівішає

Президент Індії Шанкар Даял Шарма доручив сформувати новий уряд країни Деве Говде, лідеру Об'єднаного фронту — альянсу лівоцентристських сил. Цей крок викликано рішенням прем'єр-міністра Індії Атала Біхарі Ваджпаї піти у відставку з поста глави уряду республіки після винесення його кабінету вотуму недовіри нижньою палатою парламенту.

● *Лусака*

Шукайте «третє коліно»!

Президент Замбії Фредерік Чилуба підписав проект нової конституції, на підставі якої від участі в намічених на осінь виборах усувається його головний суперник — засновник республіки Кеннет Каунда. Новий основний закон країни дозволяє обіймати головне службове крісло країни лише замбійцям не менш як у третьому поколінні і проголошує Замбію «християнською нацією».

● *Сеул*

«Барбаросса» по-корейськи

Капітан ВПС КНДР Лі Чоль Су, який нещодавно втік до Південної Кореї, заявив на прес-конференції у Сеулі, що Пхеньян завершив підготовку раптового нападу на Південь і продовжує концентрувати бойову техніку біля демаркаційної лінії, що розділяє півострів. За його словами, там, зокрема, розміщено нині близько 270 військових літаків, у тому числі бомбардувальники. Пхеньян розробив план повного завоювання Південної Кореї за тиждень, повідомив офіцер.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

***І**НФОРМАЦІЙНА агенція ІТАР-ТАРС передала повідомлення з посиланням на «джерело, близьке до НАТО»: майже десяток країн Центральної і Східної Європи представили у штаб-квартиру Північноатлантичного союзу свої пропозиції, що є основою індивідуального діалогу НАТО з державами, які прагнуть вступити до альянсу.*

Ніхто не поспішає сказати: «Ласкаво просимо до НАТО»

Цей діалог, як відомо, за рішенням грудневої сесії Північноатлантичної ради, триватиме протягом року: у штаб-квартирі НАТО розглядатимуть подані претендентами документи, у яких вони висловлюють власний погляд на розширення альянсу і порушують питання, що вимагають пояснень. Після цього розпочнуть дискусії і обмін думками представники НАТО і цих країн.

Проте нинішнього року питання про вступ до НАТО інших членів навіть не винесено на порядок денний сесії Північноатлантичної ради, яка відбудеться наприкінці червня у Берліні на рівні міністрів закордонних справ. І навіть не тому, що їй вистачає інших проблем, які слід обговорити. Швидше навпаки: саме це питання нині й на часі, бо вже у грудні керівники НАТО повинні оголосити про свою позицію щодо розширення. Адже наступного року вони мають послати запрошення тим державам Центральної і Східної Європи, які увійдуть у першу групу кандидатів.

Пауза швидше добре продумана, ніж випадкова. З одного боку, саме НАТО повинно реформувати свої структури, провести зміни у законодавстві і збройних силах, а з другого — країни-кандидати мають істотно підготуватися до цієї події, з'ясувати всі можливі варіанти.

Найімовірнішими кандидатами на вступ до НАТО, як відомо, є Польща, Угорщина і Чехія, час прийому яких експерти називають 1998 або 1999 рік.

Правда, на одній із прес-конференцій Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Угорщина в Україні пан Лоранд Тот зауважив, що Угорщину хоч і вважають кандидатом, котрий має найбільший шанс бути прийнятим до альянсу, однак їй ще досі ніхто не сказав, що туди вже можна увійти.

І в тому є правда, бо перш ніж заповітні двері до союзу відчинять, країни-кандидати, особливо ж Угорщина і Польща, які добиваються вступу до НАТО на повних правах, у тому числі й у військову організацію альянсу, мають добряче попрацювати: щоб досягнути військової взаємодії, слід привести у відповідність до західних стандартів системи радіолокації, зв'язку, ППО.

Вступ до НАТО, а також до Європейського Союзу постсоціалістичні країни Європи розглядають як неодмінну умову побудови сучасного демократичного суспільства. Про це, зокрема, не раз заявляв в інтерв'ю журналістам президент Чехії Вацлав Гавел, який вважає, що переговори про вступ республіки до цих інституцій надто зволікаються. Президент навіть вважає, що нерішучість Заходу з приводу розширення НАТО на Схід загрожує повторенням Мюнхенської змови 1938 року, принаймні, у нинішній європейській політиці відчувається мюнхенський присмак.

Цікаво, що в цьому зв'язку президент відверто заявив: Чехія готова взяти на себе зобов'язання, до яких спонукає членство у НАТО, аж до розміщення ядерної зброї на своїй території включно, на чому інші лідери намагаються не загострювати увагу.

А тим часом суспільство сусідки Чехії — Словаччини, яка теж визначає вступ до альянсу як одне з пріоритетних завдань, теж, здається, почали гризти сумніви: урядова газета «Словенська республіка» вважає, що, вступивши до НАТО, країна потрапляє під неподільне панування однієї суперсили. При цьому газета посилається на той самий аргумент, що й Вацлав Гавел: 38-го року, у період першої Словацької республіки, країна присягнула гітлерівській Німеччині, за що потім важко поплатилася. Та ще згадує 68-й рік, коли танки прийшли з СРСР...

До речі, це вже не вперше у пресі країн-кандидатів порушується проблема: а чи так уже й збігаються інтереси сторін?

А от Україна, маючи позаблоковий статус, однак не є безстороннім спостерігачем у цих дискусіях, бо її не менше за безпосередніх учасників цікавить, якою буде архітектура безпеки в Європі і якою буде її роль в побудові цієї системи, і в підтримянні стабільності на континенті. І знайшла варіанти своєї участі у цій європейській толоці: налагодження тісного співробітництва з усіма інституціями — і з ЗЄС, і з ОБСЄ, а також із НАТО у рамках програми «Партнерство заради миру», що змусило посла Великобританії в ЗЄС Джона Гоулдена, який минулого тижня побував у Києві з офіційним візитом, визнати, що «позиція України стає все більш зрозумілою і шанованою на Заході», а також пообіцяти, що коли «НАТО буде розвиватися і прийматиме нових членів, то це не означатиме виникнення нових кордонів у Європі».

Як би там не було, а позиція України в цих питаннях залишається незмінною і послідовною: всі проблеми розв'язувати через співпрацю у рамках можливого відповідно до власних національних інтересів.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Коментар

Зустріч представників країн—членів Північноатлантичного союзу у штаб-квартарі НАТО в Брюсселі; Вацлав Гавел щодо вступу Чехії в НАТО — безкомпромісний.

Експрес-інтерв'ю

РОСТЕМО!

Щороку в радянські часи аеропорт Бориспіль пропускав два мільйони пасажирів. Потім ця кількість зменшилася більш як наполовину. Але після реконструкції міжнародний аеровокзал швидко почав нарощувати потужності. Проте його модернізація ще не завершена.

Якими незабаром будуть головні повітряні ворота столиці України? На запитання кореспондента «ГУ» відповідає перший заступник генерального директора державного міжнародного аеропорту Бориспіль Борис **ШАХСУВАРОВ:**

— Модернізація аеропорту триває. Недавно один з найбільших європейських аерокосмічних концернів Даймлер-Бенц аеропшасе (ДАСА), представництво якого міститься у Києві, виграв тендер на оснащення злітно-посадочної смуги, яка ще добудовується, рульових доріжок і пасажирських перонів сучасним навігаційним, світловим і метеорологічним обладнанням. Усі роботи, вартість яких становить 31 мільйон марок, фінансує держава.

Реалізація проекту дозволить нам уже наступного року збільшити кількість пасажирів до 1,5 мільйона чоловік. А до 2000 року, за нашими розрахунками, їх кількість зросте до п'яти мільйонів на рік.

Готуйте зуби, Хірана про них подбає

***М**ЕДИЧНА техніка, поставки якої здійснює словацьке акціонерне товариство «Хірана Експорт Імпорт», у нашій країні добре відома, зокрема стоматологічне обладнання. А нещодавно в Києві відбулася презентація цієї фірми, яка оголосила про нові плани діяльності в Україні.*

Генеральний директор підприємства Петер Галович повідомив, що з 35 млн. доларів торішнього товарообороту на Україну припало 4 мільйони. Окрім стоматологічного обладнання, «Хірана» завозить до нас рентгенівські апарати, ін'єкційну техніку, фізіотерапевтичні пристрої та багато іншого.

Це добре, але, так би мовити, не оригінально: хто з іноземних підприємств не хоче зайняти місце під українським сонцем, доки не зіпнулася на ноги вітчизняна промисловість? З огляду на це привабливі саме нові плани АТ «Хірана Експорт Імпорт», яке вирішило іти шляхом створення спільних з тутешніми партнерами підприємств. Такі вже працюють, наприклад, в Донецьку та Криму. Словацькі підприємці планують налагодити виробництво медичного обладнання в Україні, побудувавши спочатку зуботехнічний завод і стоматологічну поліклініку. Також вони цікавлять закупівлею наших товарів: металу, текстилю тощо.

В Україні працюють 20 фірм-ділерів, які здійснюють продаж і технічне обслуговування імпортованого «Хірана» обладнання. До речі, для тих, хто закуповує великі партії продукції, «Хірана» надає безпроцентний кредит терміном на два місяці.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Про що говорять

Доброго вам здоров'я, Ванго

***Ч**УТКИ поширюються куди швидше, аніж новина стане офіційним повідомленням: подейкують, що здоров'я болгарської віщунки Вангелії Гуштерової, або Ванги, як називають її тисячі людей у цілому світі, під загрозою.*

Воно й не дивно, адже Ванзі вже виповнилося 85 років. Болгарський парламент направив у Петрич, де мешкає віщунка, фахівців медицини, які оглянули пацієнтку. Стан її здоров'я, вважають лікарі, відносно задовільний. Однак виявлено ряд хронічних захворювань, а також вікові зміни в організмі.

Віднині Ванга буде під медичним наглядом місцевих лікарів. І хоч віщунка нездужає, проте вона ще приймає деяких пацієнтів, — стверджує ІТАР-ТАРС.

Кому належить майбутнє?

ОТ і пролунав останній дзвоник нинішнього шкільного навчального року. Останнім у шкільному житті він буде для тих, хто вперше переступив шкільний поріг у 1985-му. Пішли до першого класу нинішні випускники в одній країні, завершують шкільне навчання — в іншій. У «дорослому» житті змінювалися політичні керівники, разом з ними — гасла й заклики, міністри оптом і вроздріб... Запитання «Що будуємо?» залишилося відкритим, хоча «будівництво» триває повним ходом... Дивно, але довгі роки наша країна існує наче поза суспільним ладом. А ще дивніше те, що цей стан передбачено закріпити в Конституції! Чергове заклинання? «Перебудова», «прискорення», «гласність», «кожному до 2000-го...», «незалежність», «розбудова», «Президент», «новий Президент», «реформи», «Конституційний договір», «Конституція»... Та найуніверсальніше поняття, що підтвердило свою універсальність протягом років, безперечно, — КРИЗА!

Зусиллями колишніх і нинішніх політиків, через радіо й телебачення, пресу і значно ефективніші — «шокові» заходи, до свідомості наших людей всіляко втовкмачують тезу про те, що головне питання — питання економіки, що, розв'язавши це питання, розв'яжемо ВСІ проблеми. Саме економіка, у сучасному, «ринковому» її трактуванні стала найбільшим засобом маніпулювання свідомістю людей.

«НАША країна переживає глибоку економічну кризу»... Від безупинного, рік у рік, повторення ця фраза перестала виконувати свою мобілізуючу роль, перетворилася на констатацію економічного становища країни, її хронічного стану. Для керівників усіх рангів ця фраза давно перетворилася на фразу-виручалочку, фразу-«всепояснялочку». Радіо, телебачення і преса, тиражуючи її, виправдовуючи злочинну бездіяльність влади, переконують людей у першорядності завдання подолання «кризи».

У тиші кабінетів і конференц-залів обговорюють теоретичні передумови і шляхи подолання означеного стану економісти. Одні, вибудовуючи власні моделі виходу з кризи, з розрахунками в руках поважно сперечаються про їх переваги над моделями інших економістів, а треті, що опинилися при владі, не маючи часу на побудову моделей, експериментують «з листа»... В жертву «експериментаторам» приносять стариків і дітей, підприємства, установи, цілі галузі народного господарства, науку, культуру, освіту, охорону здоров'я... І все це під пристойним приводом боротьби з економічною кризою. А відчужені від процесів, які набули назви «реформ», покинуті на поталу ринкової стихії, чиновницької сваволі і тотальної залежності від волі «реформаторів», втративши будь-яку впевненість у завтрашньому дні і віру будь-якому урядові, громадяни великої країни її (кризу) вже давно не переживають, а живуть у ній. ВИЖИВАЮТЬ...

І все-таки буття визначає свідомість. Вашу, панове експериментатори, свідомість визначає ваше буття, а буття тих, над ким ви чините свої експерименти, — визначає їхню свідомість. І в цій свідомості відбуваються серйозні зміни. Поставивши на межу злиднів 90 відсотків населення країни, а багатьох — кинувши за цю межу, людей змусили обмежити свої інтереси й цілі грошима. У свідомість людей втовкмачують думку про те, що тільки гроші, їх кількість дають свободу і впевненість у собі, лише вони можуть повернути впевненість у сьогоденні і в прийдешньому. При цьому жодної залежності від джерел збагачення немає. Дозволено все, що не заборонене, а те, що заборонене, дозволено, але за неабиякі гроші.

Майбутнє належить молоді... «Промити мозок» людям старшого й середнього покоління досить важко. Їм є з чим зіставляти. А от свідомість молодих людей справді найсприйнятливіша до «нових» ідей. Носії цих «ідей»; «закупивши» засоби масової інформації, активно формують свідомість «нових українців». Для початку зроблено все можливе, щоб розірвати зв'язок поколінь, переконати дітей у тому, що їхні діди й батьки — принаймні невдахи, що жили вони не так, воювали не за те, капіталів не надбали, і життя їхнє, зрештою, було непотрібне. Нові часи принесли нові цінності, нові орієнтири. Особливо яскраво, переконливо й захоплюючо подають їх молоді через телебачення. У формуванні образу «нового життя» цей засіб масової інформації давно перетворився на найефективніший засіб пропаганди та агітації. Пропаганди насильства, жорстокості, сексу, агітації за «нове» життя, де перемагає сильний і багатий, де головний герой — наркоділок, тимчасової поразки якого досягають такими самими протиправними методами. У центрі картини — вже багата або сильна людина, мета якої — цього багатства досягти. І справді — школа виживання для підлітків, та що там виживання, — школа життя. Вже сьогодні міліцейські генерали у своїх інтерв'ю пресі прямо вказують на фільми певного змісту як на збуджувальний засіб більшості найжорстокіших і найзухваліших злочинів, вчинюваних підлітками й молодиками. Про небезпеку «відеотерору» стосовно свідомості особистості, що формується, говорено й переговорено. Репертуар відеосалонів, які з'явилися наприкінці 80-х, ще якось намагався контролювати комсомол... І цю останню перешкоду було «успішно» подолано. Зразки «нового» життя заполонили екрани не тільки злачних місць, — увійшли до кожної домівки і стали потужним засобом формування цінностей нового покоління.

А результат? Про що казати, адже такого роду фільми - прямий шлях до фінансового прибутку. Жодного дня без прибутку!!! Жодного дня без морального терору!!! Навіть 9 травня, у 51-у річницю Перемоги над фашизмом, у день перемоги над смертю заради Життя, — у «найдитячіший» час — о 13-й годині по 25-му каналу — фільм про маніяка-вбивцю, фільм, сповнений крові, сцен жорстокого, витонченого позбавлення людини Життя. «Дарунок» підліткам. А на першому державному каналі УТ — «дарунок» ветеранам до дня свята: ведуча програми «Полудень» заявила, що Велика Вітчизняна війна почалася 22 травня 1941-го... Воістину: «Ніщо не забуте»...

Призвичаєння людини в суспільстві, її соціалізація відбувається через засвоєння, прийняття людиною певних норм, правил, законів, моральних вимог, системи цінностей, покликаної слугувати їй орієнтиром у житті. Ціннісна система суспільства, що існувала протягом десятиліть, інтенсивно руйнується, а нова створюється вкрай повільно. В основу цієї нової системи цінностей покладено долар, особисту вигоду, ідею збагачення за всяку ціну. Не те погано, що **збагачення**, а те, що — **за всяку ціну**... Трудівника дискредитовано. Людину праці за рівнем життя відкинуто до межі бідності. На порозі — масове безробіття. Молода людина, сповнена сил і енергії, поставлена перед вибором: чесна праця за копійки, безробіття, або...

ПИТОМА вага безробітних серед молоді сягає 50 відсотків. За останні три роки кількість молодих безробітних зросла у 50 разів. Кожний третій випускник школи, кожен третій випускник ПТУ, кожен п'ятий випускник вузу —безробітний.

То що ж обере молода людина? Поки що в основі цього вибору скоріш моральні, а не економічні засади. А тим часом «новій ідеї» приносять у жертву чесність, працелюбство, гуманність, милосердя, чуйність, безкорисливість, взаємовиручку, справедливість, повагу до старих і любов до дітей... Хворобливий, суперечливий процес переоцінки цінностей «утворює» на своєму шляху своєрідний «вакуум». Чим заповнюється він? І тут «новому українцеві», особистості підлітка, що формується, молодій людині пропонують «найшвидше засвоювані продукти» — ті, що не потребують надмірних душевних зусиль, ті, що лежать на рівні «найпростіших рефлексів»: розваги, життя, сповнене насолод, секс, агресивність, насильство, зрозумілі й прості формули, головна з яких: «Гроші вирішують усе!». Без різниці, як їх добувають, адже «запаху» не мають... То чи варто дивуватися, що коли наріжним каменем визначено проблеми економіки, коли людей переконують, що тут і тільки тут — розв'язання всіх нинішніх і майбутніх проблем і поряд з цим не забезпечують розв'язання економічних проблем в інтересах більшості людей, апатія, глобальна недовіра й нігілізм опанували свідомість цієї більшості? Ось він — зв'язок буття і свідомості. У діалектичній єдності. Вплив перетвореної буттям свідомості на оте буття ми відчуваємо вже сьогодні. Які моральні норми позначать межу між «добре» й «погано», коли існувати нашому народові пропонується в одновимірному «економічному» просторі, де все, як відомо, підпорядковане доларові? Де саме вони, долари, а не шляхи їх здобування, визначають соціальний статус, ступінь поваги до людини та її можливостей. Саме тому помітно збільшується прагнення молодих людей здобути високий рівень матеріального добробуту без адекватних трудових зусиль. Знижується потяг до оволодіння культурними, духовними цінностями, зростає інтерес до низькопробної кіновідеопродукції, що нівелює моральні норми й принципи, пропагує насилля, жорстокість, секс. Не тільки результати наукових досліджень, соціальна практика, а й наше щоденне спілкування і спостереження свідчать про те, що в мотиваційній сфері молодих людей відбуваються серйозні зміни. Негативні тенденції у молодіжному середовищі не тільки наростають, вони почали визначати його суть. Споживацтво, інфантилізм, утриманство, насилля, проституція, наркоманія, алкоголізм тощо, на жаль, дедалі більше уражають молодь. І не вина в тому молодих, — то наша вина. Самий стан суспільства і переважні тенденції його нинішнього розвитку загострюють молодіжну проблему.

Відсутність чітких орієнтирів, «розмитість» моральних норм, панування нігілізму в суспільній свідомості істотно позначаються на формуванні особистості, передусім — особистості підлітків, молодих людей, які найбільшою мірою відчувають злам ціннісної системи суспільства. Слід визнати, що суспільству дедалі важче протистояти поширенню «доларового вірусу», що проникає у свідомість молоді. Дедалі більше слабне соціально контрольований чинник соціалізації особистості, поступаючися своєю позицією стихійному впливові на неї.

Прагнення вийти зі стану психологічної кризи частогусто приводить людей до різного роду екстрасенсів, чаклунів, астрологів, доморощених психотерапевтів тощо. Спекулюючи на потребі у психологічній допомозі, використовуючи прагнення молодих людей до всього нового, незвичного, вміло використовуючи труднощі соціально-економічного характеру, що їх переживає суспільство, «рятівники» і «віщуни» привертають до себе й гуртують охоплених відчаєм, довірливих, зневірених людей, які шукають виходу. Активізують свою діяльність кришнаїти, чисельність яких, за деякими даними, перевищила 10 тис. чоловік. Використовують всі доступні й малодоступні засоби легалізації і останнім часом активно працюють в Україні функціонери так званої церкви Муна. У пресі з'явилися публікації про сатаністів. Корпоратизація відбувається не тільки на псевдорелігійному грунті. «Підвалинами» об'єднання виступають всілякі «вчення» і «теорії». Так, у Харкові існує об'єднання «Кандидатів у справжні люди» (керівник Давидов), до якого входять переважно підлітки. Виходячи з теорії керівника згаданого об'єднання, «справжніми людьми» можуть стати лише 0,8 % мешканців України, решта — «напівлюди», «нелюди». Події листопада 1993 року в Києві, пов'язані з діяльністю так званого «Білого братства», привернули увагу широкої громадськості до проблем протидії такого роду організаціям.

Держава не може запропонувати молодій людині елементарну можливість — реалізувати себе, свої плани, натомість уже вкотре пропонуючи «адаптуватися» до «нових умов». Не дбаючи про наслідки цього процесу. Але ж і без того все шкільне життя нинішніх випускників пройшло під цим знаком — знаком «адаптації». Щоправда, для багатьох, і в тому числі (а може — передусім) для школярів, ця «адаптація» набула досить специфічної форми — пристосування. До ідей і шкільних програм, які змінюються із зміною міністрів освіти, до поглядів і суджень учителів, що також відповідно змінюються, до того, що текст підручника історії слід читати «навпаки», до того, що педагоги, формуючи світогляд своїх учнів, щоквартально, протягом усіх одинадцяти років, змінюють світогляд власний...

Де орієнтири? Що, зрештою, «добре» і що — «погано»? Чим визначати норми і правила, коли закони зневажають, а ті, хто їх не дотримується, живуть краще і їх більше «поважають»? Нинішні випускники, можливо, як ніхто інший, гостро сприймають суперечливість процесів, які відбуваються. Гостро, оскільки сам віковий період їх розвитку вимагає приведення нагромаджених знань, життєвих спостережень до певних регулятивних засад, орієнтирів. Та оскільки самі ці засади змінювалися так часто, нічого дивного немає в тому, що вони відсутні зовсім, що «тлом» життєсприйняття молодої людини став нігілізм, зневага до справ і проблем дорослих, дії (або бездіяльність) яких привели країну до такого стану. І, можливо, найбільше упущення нас усіх у тому, що не виховали в молодого покоління відповідальності за сьогоднішнє й прийдешнє нашої країни.

У запалі «розбудови» з числа цінностей суспільства «вилучено» поняття «патріотизм», «інтернаціоналізм», «колективізм» (либонь, з тієї самої причини, що й більшість іншого з закінченням на «ізм»), поняття «суспільно корисної праці», «соціальної активності»... Наші журналісти, публіцисти й поети якось «раптом забули» поняття любові до Батьківщини, дружби народів... Та й взагалі «дружба» нині вживається виключно у вузькому розумінні (не кажучи вже про поняття «любов», дискредитоване такими популярними відеофільмами), як синонім міжнародної дружби вживають нині «взаємовигідне партнерство», в основі якого знову ж таки — матеріальна вигода (хай і взаємна). Справді, хіба може бути «взаємовигідна дружба»?

Багато хто з батьків, та й педагогів вважає, що після «вилучення» з виховного процесу школи комсомольської та піонерської організацій утворений вакуум взагалі не було заповнено. Сподівання на позашкільні заклади розвіялися так само швидко, як і зародилися.

КОЖНИЙ другий підлітковий клуб в Україні зачинено, їх приміщення передано комерційним структурам. Протягом останніх п'яти років понад 2 тисячі підліткових

(Закінчення на 6-й стор.).

Кому належить майбутнє?

(Початок на 5-й стор.).

позашкільних закладів припинили свою діяльність.

Нині в Україні понад 3 тисячі населених пунктів не мають жодного закладу культури, 6,5 тисячі зачинено, 500 — в аварійному стані. Протягом останніх років ліквідовано 1,5 тисячі профспілкових палаців і будинків культури, зачинено кожен третій з колишніх парків культури й відпочинку, кожного другого їх працівника звільнено.

У два рази за останні п'ять років скоротилася в Україні кількість спортивних споруд, майже вдвоє — кількість спортклубів за місцем проживання. Кожного другого фізкультурного працівника звільнено.

Найбільші молодіжні центри столиці, споруджені на комсомольські й державні гроші (колись — ударні комсомольські будови), «Юність», «Сучасник», «Ліра», «Молодіжний», «Ровесник» перетворилися на нічні клуби й казино «Нью-Йорк», «Голлівуд» і т. п.

Ні, не буває «вакууму» в процесі соціалізації молодої людини. Просто форми цієї соціалізації змінюються. Соціально контрольовані заміняються на форми, що не підлягають такому контролю. Прагнення до колективізму, до романтики все одно залишається у молодих людей. Та, не виключено, знайде свій вираз в інших, соціально небезпечних формах. Ви, панове, виступили проти «Зірниці» і «Орлятка», — матимете «організовані злочинні групи», де наявний і свій «патріотизм», але патріотизм групи і «інтернаціоналізм» (як відомо, злочинний світ у цьому розумінні менш «вибірний»).

ЗЛОЧИННІСТЬ серед молоді дедалі більше набуває групового характеру. Питома вага злочинів, учинених у групах, становить понад 70 відсотків. У них бере участь понад 20 тисяч підлітків. Щодня підлітки вчиняють понад 100 злочинів, у тому числі одне вбивство або злочин із заподіянням важких тілесних ушкоджень, два-три розбійних напади, вісім пограбувань, 70 крадіжок приватного й державного майна (у тому числі 20 квартирних крадіжок), зґвалтування.

За підрахунками фахівців, в Україні понад 20 тисяч молодих людей вживають наркотики. За останні три роки більше тисячі юнаків і дівчат вмерли від передозування наркотиків.

Поширеним явищем серед молоді стало пияцтво. Дослідження показують, що практично кожен учень одинадцятого, кожен четвертий — восьмого і кожний п'ятий учень п'ятого (!) класу схильні до вживання алкоголю.

Практично відсутня раніше дитяча проституція, так само як проституція загалом, нині стала звичайним явищем. Протягом останніх трьох років кількість дівчаток, хворих на сифіліс, зросла майже в три рази. У два рази зросла кількість дівчаток у віці до 14 років з цим захворюванням. Кожна четверта з числа неповнолітніх, які перехворіли на гонорею, не досягла віку 14 років.

На тлі наведеної вище статистики заклики до «адаптації» блюзнірські, коли не антигромадські. Адаптуватися до життя в злиднях, змиритися з життям «одновимірної» людини під невпинні розмови з приводу проблем кризи у сфері економіки, соціальній і політичній сферах, у сфері боротьби зі злочинністю тощо? Поділ на «сфери» нібито виправдовує їх існування «в собі». Але ж жива людина — то цілісність, вона не поділяє своє існування, своє життя на «сфери» — живе! А часто-густо виникає відчуття, ніби політики живуть у своїй «політичній сфері», кримінальні елементи (хоча елементами їх навряд чи вже можна назвати) — у своїй, працівники органів внутрішніх справ — у своїй «внутрішній»... В окрему «сферу» виділено й молодіжну політику. Держава намагається «відкупитися» від молодіжних проблем 0,2 відсотка консолідованого бюджету країни.

Майбутнє належить молоді! Майбутнє України належить їй! Яка буде молодь сьогодні, які цінності становитимуть ядро її свідомості, таке й буде майбутнє нашої країни. І тому не про адаптацію молоді до створених для її «розвитку» умов, а про реабілітацію її свідомості під знаком патріотизму сьогодні треба говорити. Про психологічну допомогу. І передусім молодим людям. Не в економічній, а в цій сфері відбуваються нині необоротні процеси. Процеси деградації. Не адаптуватися до них, а допомогти їх подолати — ось завдання суспільства. Першорядне. Найактуальніше. Головна боротьба за прийдешнє країни точиться нині не на товарних, сировинних і валютних біржах, а в душах і головах молодих громадян країни.

Цього року закінчують школу ті, хто вступив до неї в рік початку «перебудови», ті, хто найбільшою мірою відчув її процес і результат. Протягом одинадцяти років ті, хто сьогодні «переступає поріг дорослого життя», чули (сприймаючи тією чи іншою мірою) різні, часто протилежні гасла, заклики, обіцянки і твердження... У вирі суперечностей суспільства, в атмосфері непевності дорослих формувалася їхня свідомість, оцінювалося довколишнє, визначалися судження й орієнтації... Останній шкільний дзвоник для них стане першим дзвоником нового етапу життя. Юність — особливий вік. Вік сподівань, грандіозних, світлих планів, упевненості в тому, що всі вони здійсняться. Вкрай важливо і не тільки для тих, хто переступає нині поріг дорослого життя, — для всього нашого суспільства важливо, які цінності буде покладено в основу життєвих планів нинішніх випускників школи. Саме їм належить майбутнє. Яке воно буде у них... і у нас?

Володимир ЧЕРЕПКОВ,
заступник голови Комісії Верховної Ради України у справах молоді, спорту й туризму.

Громадяни на прийомі у Верховній Раді

Безплатна тарілка супу та гра в пільги

АНАЛІЗ листів і заяв до Верховної Ради свідчить про різке зростання кількості звернень з питань соціального захисту населення. У 1995 році надійшло 25 тисяч таких заяв і скарг, яких на 19 відсотків більше, ніж 1994 року. Питання соціального захисту громадяни порушують майже в кожному третьому зверненні.

Причина такої рясної зливи нарікань — не тільки зубожіння цілих прошарків населення, а й значною мірою незадоволення громадян введеним торік новим напрямом у системі їх соціального захисту — наданням житлових субсидій.

Відчутне підвищення тарифів в оплаті за житлову площу, опалення, газ, водопостачання, електроенергію восени 1995 року та на початку 1996 року, недоліки в реалізації системи призначення субсидій спричинили новий потік заяв і скарг. Автори вважають, що впровадження системи надання субсидій свідчить про неспроможність держави прийнятним для суспільства шляхом розв'язувати важливі соціальні питання. Цей захід уряду розцінюють як прояв бездумного, бездушного підходу чиновників до людини.

На адресу Верховної Ради не надійшло жодного листа, де було б дано позитивну оцінку постанові Кабінету міністрів України від 4 лютого 1995 року № 89 «Про надання населенню субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг, механізму її впровадження» та наступних рішень уряду з цих питань.

Нині найбільше непокоять чергові невиважені державними органами заходи, зокрема у ціновій політиці, які різко знизили життєвий рівень, посіяли невіру у справедливе розв'язання очікуваних питань соціального захисту, насамперед завантаження підприємств і забезпечення достойного заробітку працівникам, підвищення пенсій, компенсації грошових заощаджень, повернення вкладів у численні трасти, довірчі товариства.

«Шановні депутати! Ми більше не віримо вам з Президентом. Коли вас обирали, ви обіцяли захищати народ соціально. Але ціни зростають щодня. Пенсія йде на ліки, хоча за вашими рішеннями їх мають видавати безплатно», — констатує інвалід-чорнобилець з Києва І. Андреєв.

У численних зверненнях громадяни, посадові особи, трудові колективи акцентують увагу на формальний підхід, зрівнялівку, бездушність у визначенні рівня пенсій, наданні пільг і компенсацій.

Масові нарікання викликають мізерні розміри доплат, пільг, які принижують гідність людей, травмують їхні душі. Мати солдата, який загинув під час проходження служби в армії, вислала на адресу Верховної Ради 120 тис. карбованців, які їй нараховують як доплату до пенсії за сина. Вона пише: «Не сипте сіль на незагойну рану, спасибі за милостиню за 20-річного сина». Г. Худякова з обуренням повідомляє, що отримує доплату за чоловіка — інваліда I групи Великої Вітчизняної війни в розмірі 60 тис. карбованців, на які може купити хіба що кілограм картоплі. «Хіба це не глумління над пам'яттю інваліда, котрий втратив на фронті обидві ноги?», — пише заявниця.

Багато громадян переконані, що людина, яка працює, не повинна отримувати субсидію, щоб сплатити за житло. Вона повинна отримувати зарплату, якої має бути достатньо на життєво потрібні витрати, а не потрапляти у принизливе становище, просячи субсидій, матеріальної допомоги, відкладення боргів.

Жителі Запоріжжя в листі до Верховної Ради запитують: «Хто придумав таке противне слово, як «субсидії»? Що нам дають кількасот тисяч у вигляді субсидій для сплати за житло, коли пенсій на хліб не вистачає. Заберіть ці субсидії, нехай люди в райвиконкомах не отримують інфаркти в безкінечних чергах».

Люди констатують, що виконання постанов Кабінету міністрів України з питань надання населенню субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг організаційно не продумано. Не розроблено механізм, не підготовлено бланки довідок, розрахунків, методику оцінок, норм, систему інформування громадян і не забезпечено оперативність розгляду заяв і надання субсидій.

Сумчанка Усик Н. звертається до народних обранців із «вдячністю» за турботу й надання допомоги — субсидій. «Після двотижневого ходіння по інстанціях, вистоявши в чергах понад 12 годин, — повідомляє вона, — отримала довідку на 17 тисяч карбованців субсидії». Інвалід II групи, учасник війни, самотній П. Бобруйко з Києва з обуренням констатує: «Мені здається, що ви знущаєтеся із свого народу. Шість днів (мені, хворій людині) і 17 годин довелося простояти в чергах, щоб здати й отримати документи на субсидію. А отримав як подачку 155 тисяч карбованців — на дві хлібини».

Жителька Шевченківського району Києва В. Павленко сповіщає, що працівники комунальних підприємств не інформують людей про зміни тарифів на оплату, неправильно ведуть підрахунки. «Вся біда в тому, що в бухгалтеріях сидять дівчатка, жують жувачку і бездумно, механічно роблять розрахунки, а на конкретних людей не звертають уваги».

Багато з тих, хто надіслав листи, вносять пропозиції посилити контроль за діяльністю житлово-комунальних служб, підвищити відповідальність їхніх працівників (і кримінальну також) за неякісне надання послуг, прийняти нормативні акти, які дають право громадянам не сплачувати вартості послуг, що фактично не надаються.

Категорично не сприймають люди підхід державних органів до розв'язання проблем фінансування житлово-комунального господарства. У листах порушують питання щодо забезпечення сучасними лічильниками, автоматикою, новими технологіями енергопостачання і споживання, ощадливого використання енергоресурсів.

Цікаво, що автори, порушуючи ці питання, не завжди нарікають на власні біди: їх турбують інтереси держави. Наприклад, ветеран війни Г. Свиридов вважає, що пільги інвалідам війни у сплаті за газ, електроенергію, які поширюються і на членів їхніх сімей — дітей, онуків, правнуків, зятів — призводять до узаконеного пограбування України. «Дехто побудував величезні теплиці, — пише він, — електрозварювальні майстерні, ремонтні цехи, деревообробні та інші виробництва і тисячами кіловат-годин безплатно використовують електроенергію, отримують величезні прибутки. Я сам ветеран війни і ніколи не дозволю моїм дітям та онукам будувати виробництва і теплиці на безплатному газі й електроенергії».

Д. Пясецький з Тернополя також звертає увагу на безконтрольне використання електроенергії, коли зводять величезні індивідуальні будинки, дачі, а також у підсобних господарствах, для опалення будівель.

Люди не можуть примиритися з бездушністю, бюрократизмом, прямим порушенням їх особистих прав, протизаконним застосуванням санкцій до осіб, які не мають можливості вчасно сплачувати за житлово-комунальні послуги. Інвалід I групи з Києва Е. Житкевич був змушений сплатити 8 млн. крб. заборгованості, позичивши грошей, тому що ЖЕК-401 погрожував відключити телефон. У райвиконкомі йому запропонували продати кольоровий телевізор або переселитися з окремої квартири в комунальну, щоб розрахуватися за житло і мати значно менший розмір квартплати.

В особливо тяжкі обставини потрапила значна кількість людей, які не мають роботи. Їм загрожує зниження життєвого рівня — втрата почуття особистої гідності.

Після прийняття постанови Кабінету міністрів України від 10 січня 1996 року № 31 «Про впорядкування надання населенню субсидій на оплату житлово-комунальних послуг, придбання скрапленого газу, твердого та пічного побутового (рідкого) палива», кількість і характер звернень практично не змінилися. Громадяни сповіщають, що на місцях не відчутне поліпшення щодо організації призначення субсидій, розв'язання питань соціального захисту.

Відсутність соціального захисту створює атмосферу несприйняття політичних рішень, заходів з реформування економіки. Безплатна тарілка супу та гра у пільги, названі субсидіями, не забезпечують достатнього рівня життя більшості населення, не знімають напруження в соціальному, політичному і психологічному аспектах.

Відділ з питань звернень громадян Секретаріату Верховної Ради України.

Представляємо голів облдержадміністрацій

Василь СИНЬКО, голова Київської обласної державної адміністрації

Земля, яку засіваємо

ТА ЗЕМЛЯ надійніша, яку засіваєш, говорить народна мудрість. Тільки не всі люди могли засівати, що хотіли. Історія розкриває драматичні, часом криваві сторінки при вирішенні селянського питання. Пригадаймо, як у ранній період Київської Русі князь жалував землю феодалові разом із селянами. А масове гноблення землероба іноземними зайдами? А насильницька колективізація?

Отож ставлення селянина до землі завжди було пов'язане із почуттям власності на неї. А яке воно тепер? Чи хочуть мати люди землю для власного користування? На жаль, далеко не всі на Київщині палають таким бажанням. І не тому, що з них вивітрилась любов до землі. Вони віддані їй, як рідній матері, дбають про неї з ранньої весни до пізньої осені. І не тільки самі, а й дітей привчають змалечку доглядати рослин.

А не спішить селянин узяти собі лан тому, що знає, яка це велика відповідальність. І перед собою, і перед державою. Бо чим підживлюватиме грунт, оброблятиме ниву, збиратиме врожай? Тією технікою, що лишилась у тракторній бригаді? А малої немає. Не тільки тракторця чи сівалку, а й коня, воза, упряжі нині не купиш. Голими ж руками землю не візьмеш.

Якби все це з'явилося, тоді б у селянина відразу пробудився приспаний індивідуалізм, про який багато пишуть. Швиденько б спалахнуло почуття власності, бажання взяти собі орне поле.

Мені дехто каже: а фермери ж є! Правильно, є. І немало. В області їх близько тисячі. Декотрих особисто знаю. Найбільше їх у Броварському, Бориспільському, Баришівському, Києво-Святошинському, Кагарлицькому районах. За ними закріплено понад 20 тисяч гектарів сільгоспугідь, тобто 15 відсотків від загальної площі.

Старанності у них хоч відбавляй. Не знають фермери ні відпусток, ні вихідних. А результати — такі собі, бо тримаються на голому ентузіазмі.

Або погляньте на міських жителів, які їдуть за десятки кілометрів обробляти земельні ділянки.

У нас є кому працювати на землі, але немає з чим до неї підійти, особливо в індивідуальному секторі. Радий старатися, та ні за що взятися.

Тож і в державних, колективних сільськогосподарських підприємствах люди не дуже спішать поривати з колективом, виставляти напоказ свій індивідуалізм. Хоча важко, сутужно, але в колективі ще є якийсь машинно-тракторний парк, основа, на якій можна триматися. Виважуючи крок, селяни розсудливо забезпечують прискорення земельної реформ у сільськогосподарському виробництві. Щоб, бува, не наламати дров.

Добру справу треба робити надійно, щоб не вскочити у халепу. На жаль, у місті ще немало «мудреців», які готові негайно роздати землю: мовляв, завтра ж село завалить країну хлібом.

У житті це зробити не так-то просто. Тож добре, що в справу реформування земельних відносин включаються не тільки місцеві органи влади, а й науково-дослідні, проектні інститути, які аналізують конкретну обстановку, враховують усі аспекти, аби надійно розпорядитися землею.

Учимося на власних промахах. Адже в ряді районів поспішно, необдумано, невиважено, за ініціативою всього-на-всього вузького кола зацікавлених осіб провели приватизацію переробних підприємств. Так, фастівське акціонерне товариство «Господар» (нещодавно це був молокозавод) нині не приймає жодного кілограма молока. Сквирський молокозавод через акціонерне товариство закритого типу перетворився на приватне підприємство невідомого профілю. Чимало господарств Баришівського району зневірилися у порядності керівництва приватизованого молокозаводу, побачили, що немає відпрацьованості системи економічних взаємовідносин, своєчасних розрахунків, і тепер возять молоко хто куди може, зокрема аж у Яготин, де завод працює стабільно і не йде в порівняння із вищеназваними. Настав строк — розплатився з виробниками молока. А щоб ще більше переробляти, директор Олександр Сіренко організував закупівлю молока від населення (стимулює зустрічним продажем потрібних людям товарів), створив мережу фірмових магазинів у районі та в Києві.

Транспортні витрати теж чітко врегульовано. Молокозавод відшкодовує їх господарствам, заправляє пальним їхні молоковози. Тож і не дивно, що в Яготинському районі заготовлено молока від населення вдвічі більше, ніж у Кагарлицькому, Ставищенському, Таращанському, Фастівському районах, разом узятих, хоча в кожному з них корів у населення більше, ніж у Яготинському.

Хто цінує партнерські стосунки, той на коні. А хто засліпив свої очі чисто егоїстичними інтересами, той рано чи пізно попаде у болото випадковостей, де на кожному кроці можна втрапити у капкан порушення законності.

Я міг би назвати десятки керівників підприємств, господарств, які дорожать стосунками з партнерами, вбачають у них своїх спільників, співучасників життєво важливої справи.

Саме такі керівники у цей кризовий час зуміли вчасно закупити пальне на період весняно-польових робіт, мінеральні добрива, засоби захисту рослин, а в тваринництві не зменшують поголів'я худоби, птиці, відкривають нові переробні цехи, продовжують будувати об'єкти соцкультпобуту, дороги, газопроводи. Більшменш регулярно розплачуються із своїми працівниками як грошима, так і продуктами. Серед таких — Віктор Береговий (КСП «Пологи» Васильківського), Сергій Довбиш (АТ «Світанок» Обухівського), Леонтій Новицький (агрофірма «Матюші» Білоцерківського), Віктор Сінченко (агрофірма «Перемога» Кагарлицького районів), Сергій Марченко (радгосп «Тетіївський») та інші.

У перехідний період реформування економіки саме далекоглядні керівники, які постійно щось шукають і виявляють бережливість, забезпечують стабільність виробництва. Причому незалежно від форми власності. А вже коли беруться організовувати людей на приватизацію, то роблять кожний крок обмірковано, виважено, щоб і виробництво не розвалити, і працівника зацікавити.

Для прискорення земельної реформи у сільськогосподарському виробництві спираємося саме на приклад роздержавлення земель і видачі державних актів на право колективної власності у тих господарствах, де надійні керівники.

В області із 445 суб'єктів колективної власності державні акти на володіння землею видано у 362 господарствах. Це трохи менше, ніж у Чернігівській, Житомирській областях. Відстаємо й від черкащан, де завершено паювання земель.

Керівники, спеціалісти проводять бесіди про те, що дає селянам земельна реформа, зокрема, паювання земель, передача у колективну власність сільськогосподарським підприємствам. Роз'яснюють їхні права як при

приватизації, так і участі їх в управлінні виробництвом.

Чому саме на цьому наголошую? Селянин зацікавлений у проведенні паювання земель. Знає, що, одержавши сертифікат на земельну частку, працюватиме як власник. Але тонкощі цієї справи, природно, йому збагнути непросто.

Підтримуючи проект Національної програми розвитку сільськогосподарського виробництва України на 1996- 2005 роки, вони, однак, ставлять умову: за керівника оновленого господарства треба взяти надійну, чесну, освічену людину, якій можна довіритися.

Обласна держадміністрація має реальний план дій щодо реалізації проекту Національної програми. Йдеться передусім про те, щоб швидше стабілізувати виробництво.

У цьому напрямку немало робиться й на підприємствах, які працюють на АПК. Зокрема, на Бородянському АТ «Борекс» разом з німецькою фірмою налагоджується випуск бурякозбиральних комбайнів, які не дають втрат урожаю. Цікаві розробки на цей рік і на білоцерківському заводі «Сільмаш». Запроваджена спеціалізація на підприємстві «Облагротехсервісу». А безпосередньо у господарствах реставрують деталі, ладнають вузли. Так, в агрофірмі «Перемога» Кагарлицького району відремонтували 13 двигунів, пускачі, паливну систему. А ще в їхніх намірах своїми силами лагодити коробки передач.

В області все частіше застосовують нові технології. Чимало господарств Сквирського, Миронівського, Рокитнянського, Яготинського, Кагарлицького, Васильківського, Білоцерківського районів налагодили стосунки з іноземними фірмами, впроваджують передові технології з використанням інвестицій та інших форм іноземного капіталу у вирощуванні цукрових буряків. Саме у такій співпраці вирощуватимуть цукрові буряки в області на кожному четвертому гектарі із запланованих.

Використовують інвестиції Саливонківський, Миронівський, Рокитнянський цукрозаводи. На орендованих землях колгоспів вони вирощують цукрові буряки, організовують роботи так, щоб мали заробіток люди села і щоб собі було вигідно. Так, колектив Саливонківського цукрозаводу заснував закрите акціонерне товариство «Цукор» (президент — Ігор В'ячеславович Бур'яненко). Торік орендували землі у восьми КСП Васильківського району. На основі договору із французькими фірмами «Сюк де Керрі» та «Матро». Одержали врожай цукрової сировини понад 400 центнерів з гектара.

Триває цілеспрямована робота і в інших напрямках. У господарствах матеріально зацікавлюють трудівників до того, аби економили пальне, електроенергію, були ощадливими в усьому. Не все задумане вдається, але колективи мають певні результати. Торік середня врожайність зернових становила 29,8, озимої пшениці — 37,4 центнера з гектара. Цукрових буряків одержано по 256 центнерів.

На наших полях це не задовольнє хліборобів. Вишукують можливості внести в грунт достатньо органіки, туків, найкраще насіння. Проводиться паспортизація земель.

У тваринництві теж важко сьогодні вирівнювати становище, бо торік тривав спад виробництва продукції. Від кожної корови одержано по 2215 кілограмів молока. М'яса — трохи більше 100 тисяч тонн, або 88 відсотків порівняно з 1994 роком. А несучість курей трохи зросла.

Головне, на чому зосереджуємо увагу, — збереження поголів'я худоби, використання високого генетичного потенціалу для одержання товарної продукції. Щоб її здешевити, у господарствах відводять землі під випаси, готують літні табори для утримання череди.

Сьогодні вже не підходить традиційна технологія: посіяв, скосив, привіз, роздав худобі. Надто дорого обходиться.

Конкретні заходи щодо подолання труднощів, здійснення ринкових перетворень на селі обговорено на обласній нараді за участю керівників районів, господарств, управлінських структур, на обласних зборах при голові облдержадміністрації, на зональних нарадах-семінарах.

Особливу надію покладаємо на зміцнення ділових зв'язків з районами Києва. Про стан і перспективи співробітництва йшлося на спільному засіданні адміністрацій міста і області.

Стосунки розвиваємо на твердій основі. Тільки торік було укладено 202 угоди на співробітництво між трудовими колективами. Кияни освоїли на спорудженні виробничих і соціальних об'єктів області більш як півтора трильйона карбованців. Допомагали пальним, запасними частинами, обладнанням. Брали участь у сезонних сільгоспробітах. Проводили ярмарки.

Трудівники області, зі свого боку, забезпечують Київ сільськогосподарською продукцією. Більш як на 100 ярмарках реалізовували борошно, крупи, овочі, цукор, мед, масло, сметану, м'ясо тощо за значно нижчими цінами, ніж у магазинах. У Києві діє 55 фірмових магазинів з області, а тепер вирішено подвоїти їх кількість. Тим більше, що йдеться про взаємовигідне розширення, поглиблення співробітництва в усіх галузях, сферах, активізацію колективних, особистих контактів.

Проблеми вирішуємо спільно. Є конкретні пропозиції щодо виготовлення у Києві достатньо машин і механізмів для села, створення асоціацій, куди б входили підприємства, організації міста й області.

Врахувавши можливості, численні пропозиції, ми уклали спільну угоду про співробітництво на нинішній рік.

Це дуже важливий документ. На його основі укладатимуться нові договори між виробничими колективами. Передусім, маю на увазі приміські господарства, які тепер зможуть працювати за схемою «від поля, ферми — до прилавка, покупця».

Як ластівка нового — концерн, створений на базі агропромислового комбінату. Він має більш активно насичувати ринок продовольчими товарами.

У складі концерну сільськогосподарські підприємства, переробні, сервісні. Всі ланцюжки концерну пов'язані технологічно і працюють на кінцевий результат. Така форма об'єднання дає можливість концентрувати фінансові, виробничі ресурси регіонів, залучати інвестиції. Їхня продукція йде з рук, не залежується.

Село обсіялося — значить, буде основа всім галузям виходити із кризи. А в самому селянинові на шляху реформування агропромислової сфери утверджуватиметься почуття власника землі.

«Самозванці нам не потрібні, капітаном буду я...»

Приблизно так можна прокоментувати «Лист капітана», опублікований у «Голосі України» (№ 87 від 16 травня ц.р.), підписаний народним депутатом України Г. Філіпчуком.

До речі, про капітана. На цю посаду, якщо можна так висловитися, його свого часу команда обрала не з політичних мотивів. А зняла його та більшість, яка футбол не розглядає як інструмент політичних ігор, а просто в нього грає.

Знімали Г.Філіпчука в Одесі 25 вересня минулого року на загальних зборах команди перед грою з футболістами парламенту Молдови за те, що він не з'явився на матч. Щоправда, й без Філіпчука та його однодумців ми виграли у молдавських гостей 1:0.

Саме тоді за спробу розвалити наш футбольний колектив декого взагалі відрахували. А Філіпчука, окрім позбавлення капітанської пов'язки, було ще й суворо попереджено.

На тих самих зборах замість горе-капітана новим капітаном було обрано Івана Пеcку. У матчі-відповіді в Кишиневі 4 жовтня 1995 року, в якому вже, до речі, брав участь і Г. Філіпчук, І. Попеску вивів на поле команду й успішно виконує капітанські обов'язки й досі.

І ще одна, м'яко кажучи, неправда в листі «капітана». Він стверджує: «...гідні подиву деякі спроби політизувати цей захід, пов'язуючи його з президентськими виборами в Росії...» тощо. Усе це — плід фантазії Г. Філіпчука.

Щодо подиву Г. Філіпчука з приводу жеребкування, що «завдяки провінційному, без державної гідності, мисленню окремих народних депутатів, відбулося в посольстві Росії, хоча організатором є Україна...» Попросили Г. Філіпчука організувати жеребкування у його службовому кабінеті голови постійної Комісії Верховної Ради України з екологічної політики на вулиці Банковій. Він пообіцяв і нічого не організував.

Виручили росіяни. Вони надали чудове приміщення в своєму посольстві в Києві, приязно й тепло зустріли гостей, створили всі умови для проведення згаданої церемонії.

За свідченням багатьох, Г. Філіпчук під час жеребкування «легкий на руку». Його попросили приїхати в посольство Росії і витягнути жереб для команди України. Він пообіцяв, та останньої миті відмовився виконати цю місію.

Прикро, що сталася трагедія: загинули народні депутати України Сергій Драгомарецький та Михайло М'ясковський. Турнір у призначені дні з етичних міркувань не відбувся. Та ми переконані, що відбудеться в майбутньому. Навіть коли на ігри вкотре вже не з'явиться «капітан парламентської футбольної команди України», як сам себе воліє незаконно величати, Георгій Філіпчук!

Тренер футбольної команди «Україна», народний депутат України Євген Тодоров; віце-капітан, народний депутат України Юрій Донченко; гравці — народні депутати України Михайло Чурута, Валерій Паламарчук, Микола Карнаух.

ДАРИ ДАНАЙЦІВ

НИНІ вже всім добре відома теза з Вічної книги про те, що на початку було Слово. Як гостро відчуваєш його присутність та вагу у стінах законодавчої установи! Брак законодавчого поля, нечіткість термінологічних дефініцій, словесна еквілібристика — все це нерідко призводить до безпредметних суперечок, непорозумінь, неузгодженості рішень. До того ж між гілками влади!

1. Ретроспектива

Пригадаймо недавні лінгвістичні та юридичні баталії довкола нюансу, яким відрізнявся текст Декрету Кабінету міністрів України «Про довірчі товариства» від 17 березня 1993 р. в «Урядовому кур'єрі» від 1 квітня 1993 р. та в «Голосі України» від 2 квітня 1993 р. Так, термін «кошти» вже після підпису тодішнього Прем'єр-міністра Л.Кучми хтось доповнив (?) до сполучення «грошові кошти». Баталії у Верховній Раді довкола такого «свавілля» були даремні, бо ще в постанові Верховної Ради України від 7 липня 1992 року «Про Державну програму приватизації майна державних підприємств» записано: «Фінансові посередники обслуговуватимуть створення первинного ринку цінних паперів та подальше його обслуговування, зниження ризику покупців при розміщенні вкладів в об'єкти приватизації». У цьому ж документі вище пропоновано дефініцію: «Приватизаційні майнові сертифікати, кошти на приватизаційних депозитних рахунках і спеціальних приватизаційних рахунках, якщо вони згадуються разом, надалі іменуються «приватизаційні кошти громадян». Отже, не треба перегортати юридичні словники, годі вдатися лише до цієї постанови.

Проблема в іншому: чи потрібно було різним небанківським фінансовим посередникам теж делегувати функцію та право оперувати коштами (отже, грошовими коштами)? Поставимо питання ще й тому, що вже в ті нещасливі березневі дні окремі депутати ставили під сумнів доцільність такого дозволу. Ось що писав до заступника Голови Верховної Ради В.Гриньова від імені Комісії з питань планування, бюджету, фінансів і цін її голова А.Печеров 24.03.1993 р.: «В разі неврахування пунктів 1 і 2 (тут йдеться про невизначеність законодавчо поняття «довірча діяльність», про недосконаліть Закону «Про приватизаційні папери», відсутність чіткого порядку ліцензування цієї діяльності, невизначеність органів, що будуть здійснювати нагляд та контроль за діяльністю довірчих товариств. — Авт.) з метою запобігання зловживанням у сфері операцій довірчих товариств з цінними паперами та іншим майном довірителів, непідконтрольних жодному наглядовому органові, дію Декрету «Про довірчі товариства» необхідно обмежити представницькою діяльністю довірчих товариств з приватизаційними паперами». Ех, якби так сталося! Шкода, що таких депутатів було тоді замало.

Шкода також, що автори декрету не вдалися до досвіду інших країн. Винятком тут є хіба що Росія, бо ми у дивний спосіб повторюємо всі кроки північного сусіда, з ласки та задля порятунку котрого в Україні засновуються дочірні філії різних фондів, селенгів, трастів. Одне слово, «емемемізація» України,залученої до загальної піраміди. Тому також напрошуються багатозначні натяки, коли читаєш у фрагменті стенограми засідання Кабінету міністрів від 15.03.1993 р.: В.Васильєв (тоді заступник голови Фонду державного майна): «Декрет дасть змогу створити принципово нових суб'єктів підприємницької діяльності, які залучають кошти громадян з метою подальшого інвестування... Проект декрету розглядався з консультантами з Євробанку реконструкції і розвитку і одержав задовільну оцінку».

Але чому Євробанк дав задовільну оцінку очевидно хибному проектові, невідомо. Адже такого скандального досвіду не було в жодній країні (звісно, крім Росії). Коли переглядаєш світовий фінансовий досвід, з'являється почуття, що економічна і фінансова політика України схожа на чорну діру в космічному просторі. Такі фінансові потрясіння були у США приблизно 100—110 років тому, з яких Америка вийшла з гордо піднятою головою, маючи міцний фундамент, побудований на Капітолійському горбі з трьох законодавчих монолітів. Це: страхове забезпечення фінансових вкладів, закон про фондову біржу, кримінальний кодекс із спеціальними статтями про фінансові злочини.

З того часу у всіх країнах фізичні та юридичні особи, вкладаючи свої заощадження в різні фінансові організації, перебувають під захистом держави й закону. Ми переглянули документи багатьох країн, що стосуються діяльності аналогічних товариств. У Польщі такою діяльністю займаються товариства з обмеженою відповідальністю, котрі в разі банкрутства погашають борг своїм майном, котрого заздалегідь має вистачати для розрахунку із вкладниками, інакше набирає чинність кримінальна стаття про шахрайство. Подібна ситуація в Угорщині. В Австрії діють фонди капіталовкладень, діяльність котрих законодавчо обмежена з врахуванням інтересів вкладників у разі банкрутства. Трастова справа народилася у США, але там нині, як практично у всіх країнах, де культивується така діяльність, фінансові операції здійснюють траствідділи комерційних банків. Це саме стосується і страхових трастів. А в Росії Закон «Про банки і банківську діяльність в РСФСР» ще від 2.12.1990 р. дозволяє банкам здійснювати трастові операції лише на основі спеціальної ліцензії. До того ж тут немає окремих нормативних актів, які регламентували б діяльність довірчих товариств. Зате 24.12.1993 р. в Указі Президента Російської Федерації «Про довірчу власність (траст)» уже мають місце спроби врегулювати та впорядкувати діяльність трастів, уточнюються функції та обов'язки засновників, йде мова про обов'язкову звітність зискоотримувача перед засновниками, його право відмовитися від отримання майна і прибутків на користь іншого (отже, юридично закладається можливість зміни керівництва трастом з метою поновлення його діяльності) тощо. Але й тут нашим законодавцям забракло принаймні бажання внести рятівні корективи до рідного декрету. Ба, навіть чинні нормативні акти нерідко забувалися і не реалізувалися. Де поділися регулярні перевірки податкових інспекцій, правозахисних органів, проведення незалежного аудиту? Що також важливо: не функціонував механізм обкладання податком доходів від вкладів. Не декларувалися очікувані (оціночні) та фактичні доходи, що вимагається згідно з Декретом Кабінету міністрів «Про прибутковий податок з громадян» від 1 липня 1993 року.

Кому відповідати, мають вирішити відповідні органи. Але хто довірливим, нехай навіть і наївним, та ошуканим допоможе? Невже держава, від імені котрої писано декрет, має залишатися осторонь? Між іншим, у згаданому вище витязі зі стенограми засідання Кабміну вже тоді Прем'єр-міністр Л.Кучма засумнівався: «А чи не занадто ми беремо повноважень на Кабінет міністрів?» В.Васильєв заспокоїв та переконав присутніх: «Ми створюємо умови для людей, котрі не знатимуть, що робити з сертифікатами». Отже, «ми»...

2. Маємо те, що маємо...

На першій прес-конференції, яка проводилась громадською правозахисною організацією «Інвестор» у грудні 1994 року, голова правління Володимир Капустович назвав проблему з довірчими товариствами «фінансовим Чорнобилем України».

В Україні масове обкрадання народу було штучно створене певною групою осіб, які обіймали (-ють) високі пости в законодавчих, виконавчих і фінансових структурах. З того чорного 1993-го ми поділені на два полюси: на теплому — влада, на холодному — всі інші. Всі інші з цікавістю спостерігають, як ідуть прилюдні розборки, як наявна влада неспроможна виконувати власні рішення, багато в чому неорганізованість влади є причиною того, що в країнах не розпочинаються економічні реформи (зрозуміло, що немає інструменту для їх проведення).

З 1993 р. почалися майже непомітні зміни, які після приходу нової команди Президента Л.Кучми набули вигляду чітко структурованої вертикалі влади, але не всі до цього були готові, не всі цього хотіли й чекали, і тільки тепер ми побачили, який відчайдушний опір іде від них, тих «старих сил», гадаємо, що навіть і сам Президент не чекав цього.

Однак за умов нашої особливої ментальності навіть не ці обставини будуть вирішальні. Найбільш вагомою є можливість впливу регіональних еліт на законодавчу й виконавчу влади, і, виходячи з вузько відомчих інтересів, ці еліти дають можливість зробити крок уперед або геть безпідставно блокують будь-які рішення тільки тому, що не можуть зрозуміти, який зиск вони матимуть.

Багато в чому розвиток подій визначається особистими чинниками і насамперед взаємовідносинами всередині законодавчої та виконавчої гілок влади, а також кількістю виконавців, які стоять на боці Президента або проти нього. Таке становище унікальне, такого нема ніде в світі. Наприклад: чому у виконавчій владі, єдність якої є законом, існують якісь ворогуючі між собою фракції? Чому з «фракційністю» ніхто не бореться? Чому нелегальним «фракціям» вдається ревізувати накази та хід їх виконання на місцях, які надходять від Президента, а ми, як завжди, винних знайти не можемо?

Змушені з болем визнати: сьогодні немає внутрішніх чинників, які здатні примусити владу створити універсальні правила і грати за цими правилами. Іноді складається враження, що деякі представники влади перевіряють, до якої міри їм зійдуть з рук ті чи інші дії, встановлюючи у такий спосіб межу вседозволеності, а також відслідковуючи рівень терпіння народу.

Знову ми робимо висновки, що відсутність взаємодій в трикутнику« законодавча — виконавча — судова влади» примусила Президента прийняти рішення про створення Адміністрації Президента. Ця необхідність формування ще однієї влади виходить з того, що у «змішаній» президентсько-парламентській системі Президент Л.Кучма хоче мати біля себе мобільну власну структуру із «надійних людей», які ні від кого не залежать. Роль Кабінету міністрів, який залежить від Верховної Ради, а також від так званої загальної публічної політики, відходить на другий план.

Для того щоб краще зрозуміти, що відбувається, нам постійно треба нагадувати собі, що наша влада, незважаючи на зміни облич та моди одягу, є не що інше, як номенклатура, що отямилася від шоку перебудови. В ній діють ті самі старі принципи, коли той, хто розвалив одну галузь, йде піднімати зовсім іншу, а в деяких особливо важких випадках відправляється на посаду головного консультанта або одягає дипломатичну краватку. І поки що не видно, що стан справ зміниться на краще вже найближчим часом.

Але повернімося до нашої проблеми. Комісія, створена за розпорядженням Президента України від 11 серпня 1995 року з метою комплексної перевірки діяльності довірчих товариств під головуванням віце-прем'єр- міністра України В.Дурдинця, що сьогодні перевірила понад 2000 довірчих товариств та інших суб'єктів підприємницької діяльності, які залучали готівкові кошти громадян, приватизаційні сертифікати, інші цінні папери. Було визнано, що діяльність довірчих товариств та інших фінансових посередників за період 1993—1995 років практично не перевіряли контрольні органи

Спорт

Вітання великому бодунові

Нотатки президента футбольного клубу «Динамо»

Пізно свідчити про те, що у Федерації футболу України склалося ненормальне становище — це вже загальновідомий факт. Його показала вихлюпнута на газетні шпальти боротьба окремих службових осіб федерації проти створення професіональної ліги, проти президента Віктора Банникова, що став на шлях демократизації управління футболом. Провідник цього руху Микола Черниш погрожує закликати на допомогу міжнародні футбольні організації. Легко уявити собі вираз обличчя президента ФІФА, коли він стане вникати в зміст послання з України: генеральний секретар національної федерації вірнопіддански доносить про неблагонадійність свого патрона-опортуніста. Якщо знати і розуміти, що автор — професіональний комсомольський працівник і що він звик надсилати подібні документи в директивні органи держави робітників і селян, то можна накласти резолюцію: «Сигнал запізнився на 60 років і переплутав ФІФА з НКВС», а то й просто викинути лопотючого факсового папірця в кошик. Та ймовірний і інший результат. Української федерації дадуть зо п'ять рочків на пошук порозуміння і відлучать наш футбол від змагань клубів і збірних. Тямить у підривних справах пан Черниш.

На щастя, він не знає своїх прямих обов'язків, і це дає змогу обійти поставлену ним пастку. Справа в тому, що через невиконливість генерального секретаря так і не було зареєстровано статут Федерації футболу України. А це означає, що держава навіть не відає, чи є така організація на її теренах. Ця дивовижна обставина, що найкраще за все характеризує стиль роботи головного футбольного штабу країни, стала підставою для такого рішення, ухваленого міністром у справах молоді та спорту Валерієм Борзовим: скликати 25 червня конгрес Федерації футболу України, на якому ухвалити і затвердити статут, обрати президента та інших функціонерів, призначуваних на посади волею представників футбольного співтовариства. Заодно державним фізкультурноспортивним органам на місцях рекомендовано простежити, щоб відбір делегатів конгресу, як і годиться, відбувався на регіональних конференціях.

Загалом, останніми роками у вищих ешелонах футбольної влади панував добре організований безлад, якщо поглянути на становище з юридичного боку. А ще є і фактичний бік справи.

Як знавець систем управління у спортивних, виробничих і підприємницько-господарчих сферах, я був добре здивований, чому так довго сходили з рук Миколі Чернишу і голові комітету з проведення змагань Анатолію Конькову порушення службових обов'язків і норм поведінки службових осіб в офіційній обстановці. Вінцем їхньої кар'єри в національній федерації стали неправомірні скасування вказівок і розпоряджень президента Віктора Банникова. Згадаймо їхнє рішення проводити злощасний кубковий матч «Нива» (Вінниця) — «Шахтар» (Донецьк), не маючи на руках офіційних медичних висновків про стан здоров'я шістьох гравців донецької команди, чи протистатутні дії зі скликання підпільного конгресу. А задовго до цього було й дещо інше. Коли б то мені чи співробітникам клубу не доводилося супроводжувати національну та молодіжну збірні команди в їхніх поїздках на календарні матчі, пани Черниш і Коньков, котрий узяв на себе клопіт ще й тренувати збірну, відволікалися від футболу в найнепідходящіші для цього моменти. На околиці Загреба, на матчі молодіжних команд Хорватія — Україна, генеральний секретар федерації примудрився майже до кінця другого тайму просидіти в закладі типу чебуречної і зрештою навряд чи усвідомив, що наша команда програла — його червоне обличчя осявала блаженна посмішка. А напередодні матчу Італія—Україна справа дійшла до того, що головний тренер нашої збірної Анатолій Коньков не зумів провести тренування: не оцінивши власну сповільнену реакцію на стіни готельного коридора і гострі ви-

ДЛЯ ДОВІРЛИВИХ

держави, що призвело до масових порушень фінансово-господарської дисципліни, а в багатьох випадках і до розкрадання та привласнення готівкових коштів та інших цінностей.

Для проведення перевірок було сформовано 200 робочих груп, до складу яких увійшли представники контрольних та правоохоронних органів. У ході перевірок було виявлено, що окремі суб'єкти підприємницької діяльності, які залучали грошові кошти громадян, свою роботу будували за принципом «піраміди», сплачуючи відсотки на вклади не за рахунок утворення прибутку від власної діяльності, а за рахунок пізніших надходжень від інших вкладників.

Основними причинами, які призвели до негативних явищ у цій сфері підприємницької діяльності, були:

— свідоме порушення керівниками товариств законів та інших нормативних актів, вчинення ними дій, які мають ознаки злочину;

— недосконалість чинних, а то й відсутність законодавчих та інших нормативних актів, які регламентують реєстрацію та діяльність товариств;

— відсутність належної системи контролю за діяльністю товариств з боку державних органів.

Перевіркою встановлено, що найпоширенішими порушеннями з боку товариств є:

— невчасне формування статутного фонду, здійснення представницької діяльності з приватизаційними паперами без ліцензії Фонду державного майна;

— невчасна реєстрація товариств у регіональних відділеннях ФДМ;

— відсутність правових підстав для виконання функцій довіреної особи в довірчих товариствах, брак у довірених осіб у достатньому розмірі коштів та іншого майна, які повинні забезпечувати їх додаткову відповідальність перед довірителями;

— перевищення обсягів залучених товариствами приватизаційних сертифікатів, встановлених для них відповідними ліцензіями ФДМ;

— недотримання товариствами під час приймання, зберігання та видачі приватизаційних паперів вимог нормативних актів, що призводить до втрати приватизаційних паперів.

Виявлені численні порушення валютного законодавства. Підприємства, приймаючи валюту, не мали на це відповідного дозволу НБУ, валютного рахунку, не здійснювали обов'язковий продаж ВКВ державі, порушували положення НБУ щодо здійснення платежів у безготівковій формі.

У законодавстві не визначено поняття «довірчі операції», перелік майна, що може бути в довірчому управлінні, напрями використання товариствами залучених коштів. Відміна 1993 року передбачуваної ст. 8 Закону України «Про підприємництво» державної реєстрації філій, відділень, представництв, суб'єктів підприємницької діяльності, в тому числі й довірчих товариств, призвела до того, що їх діяльність ніким не контролюється.

Діяльність недержавних пенсійних фондів та інших небанківських фінансових установ, будинків Селенгу, тощо законодавчо не врегульовано взагалі. Ряд структур були зареєстровані як товариства з обмеженою відповідальністю, також було порушено вимогу законодавства про внесення до моменту державної реєстрації 50 відсотків розміру статутного фонду.

3. Перспектива

За фактами розкрадання, шахрайства та інших злочинних дій органи прокуратури та внутрішніх справ порушили кримінальні справи. Винних заарештовано та притягають до відповідальності. В розшуку перебувають більш як 30 працівників та засновників підприємств-порушників. Завдані державі, юридичним та фізичним особам збитки становлять понад 3 трлн. крб., 20,2 млн. доларів США, 1,2 млн. німецьких марок. У провадженні судів перебуває велика кількість позовів від громадян про повернення внесених вкладів. Щоправда, останні дані підтверджують ще більші борги фінансових посередників.

Найскладнішою і найгострішою проблемою є, безперечно, повернення громадянам внесених ними коштів, у ході перевірки деякі підприємницькі структури добровільно повернули громадянам понад 28 млрд. крб., але це лише незначна частка того, що втратили люди.

Громадська організація «Інвестор», члени тимчасової комісії Верховної Ради пропонують вирішити проблему повернення коштів через відновлення діяльності фінансових посередників у вигляді перереєстрованих суб'єктів підприємницької діяльності на основі додаткових нормативних актів і положень, що їх можуть прийняти Верховна Рада та Кабінет міністрів.

В основу наших пропозицій ми заклали наявність майна та обігових коштів на заарештованих рахунках ФП, участь у подальшій роботі єдиної страхової компанії, яка матиме спеціальний дозвіл держави на здійснення цього виду страхування, обслуговування тільки в одній установі комерційного банку. На наш погляд, це повинні бути тільки банк «Україна» або Промінвестбанк.

Вважаємо за доцільне залучити до цих процесів Спілку юристів України, Спілку адвокатів України з метою забезпечення ідеального постійного юридично-адвокатського нагляду.

Треба розробити й затвердити додаткове положення, яке зобов'язувало б проводити податковий контроль, а також закріплювало за кожним відновленим підприємством конкретного податкового інспектора, який ніс би персональну відповідальність за узгодженість з чинним законодавством фінансово-бухгалтерської документації відновленого підприємства. Доцільно було б передбачити пільгові податки під час зберігання майна та управління майном, що заарештоване або конфісковане у зв'язку з правопорушенням на фінансовому та фондовому ринках України.

Потрібно внести клопотання до установ МВС про встановлення спеціального контролю за працюючими службовцями та засновниками цих підприємств, обмежити їх пересування на території України, тим більш за її межі, без спеціальних письмових дозволів. Особливу форму повинна мати угода-зобов'язання між новим керівництвом ФП, з одного боку, та між вкладниками (вони мають становити більшість від загального складу товариства і їх згода має бути цілком добровільна) й державними контрольними органами, з другого боку. В цій угоді мають бути чітко визначені термін функціонування (отже, й повернення коштів), механізм повернення коштів, використання нерухомості, роль засновників, санкції у разі порушення угоди, періодичність перевірки та звітності про відрахування, наприклад, 2% від отриманого прибутку до загальнодержавного фонду, про який йтиметься нижче.

Зобов'язати Міністерство праці України розробити і прийняти єдину структуру штатного розкладу з доведенням фіксованого фонду заробітної плати, зміна якого дозволяється тільки за рахунок підвищення виробництва. Для забезпечення роботи відновлених підприємств встановити спеціальну форму звітності, яка передбачала б інформацію для податкових служб і Управління статистики в одному блоці звітів раз на квартал.

Звернутися до ФДМ з пропозицією переглянути механізм використання коштів, які надходять від приватизації, шляхом перерозподілу їх у відновлені підприємства з умовою використання тільки на виробничі цілі, одночасно можливе передання на пільгових умовах об'єктів приватизації відновленим підприємствам або здійснення пільгової передплати акцій цих підприємств. Не зайве буде цього разу врахувати досвід Росії в цьому аспекті. Маємо на увазі Указ Б.Єльцина від 18.11.1995 р. «Про деякі заходи стосовно захисту прав вкладників та акціонерів», де п. 13 зобов'язує відраховувати до спеціального Федерального громадсько-державного фонду захисту прав вкладників та акціонерів 2% доходу, отриманого від приватизації.

Враховуючи фінансову складність на ринку України, вважаємо за необхідне розглянути можливість створення цільових товарних потоків для певної соціальної групи споживачів. Цей власний індивідуальний потік моделюється та існує окремою оптово-роздрібною ланкою, що націлена на певну соціальну групу. В разі прийняття за основу товарного забезпечення ми виводимо з обігу гроші як предмет розрахунку, це істотно знижує інфляційні процеси, стимулює товаровиробника, створює нові робочі місця, дозволяє складати перспективні плани випуску товарів широкого вжитку.

Одночасно об'єднуємо навколо цих програм ті соціальні верстви населення, які незалежно від стану в державі моделей сучасного ринку, встановленого прожиткового мінімуму та інших соціальних чинників, матимуть необхідність користуватися такими програмами, бо тільки ці програми дають їм можливість вижити.

Ми вважаємо за потрібне прийняти спеціальний закон про недержавні пенсійні фонди, страхові компанії, які своєю статутною діяльністю передбачають створення гідних умов життя для соціально незахищених верств населення.

Аналіз законодавства про банкрутство дає підстави зробити застереження від непоправної помилки вирішити питання розрахунків з населенням через оголошення ФП банкрутом. Наше законодавство передбачає задоволення претензій держави насамперед, а громадянам-вкладникам не зостанеться нічого у зв'язку з тим, що залишок коштів і майна, як правило, не перевищує 30 відсотків від необхідної кількості. Нема чіткості стосовно статусу та функцій ліквідаційної комісії.

У разі прийняття рішення про створення спеціального страхового фонду треба чітко регламентувати шляхи його фінансування, правовий статус, час дії, механізм оподаткування, структуру керівництва, підзвітність його як юридичної особи в державі. Такий фонд створюється для тих ФП, котрі вже неспроможні самі відновити свою роботу. Він може мати регіональні відділення. Що дуже важливо для даного стану: ми не можемо допустити, щоб центральні установи ФП акумулювали кошти від своїх філій та роздали ці кошти лише в своїх регіонах. Такий процес, на жаль, уже розпочався. У багатьох випадках йде продаж нерухомості за очевидно заниженими цінами. Отже, слід створювати можливості такого продажу через аукціон.

Нагадуємо й цитовані вище вимоги стосовно обов'язкового декларування доходів від вкладів. Чому б не виявити у такий спосіб «підставних осіб»? А чому б не нагадати тим фінансовим установам, котрі «нагріли» руки на тисячі відсотків із вкладів, що перевищення офіційної кредитної ставки є відвертим здирством і шахрайством? Не зайве кинути докір тим, хто розглядав цю ситуацію як велику гру, беручи й сотні разів прокручуючи свої вклади. Таким слід повертати кошти, виходячи лише з одноразового вкладу.

Зрозуміло, за кожною пропозицією стоїть окремий механізм. Не виключено, що алгоритм та послідовність операцій можуть зазнати певних змін. Аксіоматичне одне: держава має активно втрутитися у процес розв'язання гордієвого вузла трастів, до якого вона, безперечно, долучилася. І боронь Боже намагатися розрубати цей вузол. Така політична акція, котрої хотіли б деякі сили у Верховній Раді, вже нічого нікому не дасть. Але нехай ця чорна сторінка в історії становлення нашої держави слугує постійною пересторогою для нас і для нащадків, бо кожен наш крок має бути виважений, мудрий, орієнтований на його величність простого Громадянина України.

Тарас КИЯК,
народний депутат України;

Володимир КАПУСТОВИЧ,
голова правління громадської організації «Інвестор».

ступи поворотів, тренер передав кермо влади командою Валерію Зуєву, котрий і провів заняття з футболістами. Конькова черговий раз вибачили, пам'ятаючи про його попередні заслуги перед футболом.

Та це були квіточки. Футбольні судді, завіривши написане ними у нотаря, повідали про те, як голова комітету з проведення змагань схиляв їх надати посильну допомогу клубові — учаснику в першій лізі. Не витримали тренери та футболісти полтавської «Ворскли», що також письмово звернулися до Федерації з проханням угамувати Анатолія Конькова, який вирішив замінити команді головного тренера, з нею, з командою, не порадившись.

Це те, що відомо достовірно, А скільки ще є прихованого?

Не перетрушувати б цієї білизни, та, маючи такі дані, нестерпно дивитися, як пани Черниш і Коньков стають у позу захисників зневаженої справедливості і ловлять- таки на цього гнилого черв'яка. Дехто з людей, щиро й безкорисливо відданих футболу, все ще мчать до них за першим їхнім закликом «відстояти демократію». Від усього серця прошу вибачення в цих людей за те місце у тексті заяви засновників ПФЛ, де йдеться про пічників і дантистів. Нас, керівників клубів та організаторів футболу з регіональних федерацій, звісно, ніщо не роз'єднує, якщо не зважати на те, що у людей, які вкладають у футбол, окрім душі, ще й гроші, немає ні найменшого бажання субсидувати п'янки Черниша і Конькова, а інші представники федерації якоюсь мірою залежні від панів-чиновників, які призначають бригади суддів та інспекторів. Між нами пролягла сувора смуга життя, і я щиро жалкую за тим, що в полемічному запалі ми не врахували цього.

Як ви гадаєте, чому 53 клуби без тіні сумніву, на одному подиху прийняли рішення про створення професіональної ліги? Та передусім і головним чином тому, що їм остогидли порядки, що їх насаджують Черниші та Конькови.Сьогодні під установчим договором уже стоять підписи більш як шістдесяти клубів. На засіданнях Ради ліги, куди запросто приходять і не обрані до керівного органу представники клубів, тренери й колишні футболісти, люди відпочивають душею від небаченої змоги самим вирішувати, якими мають бути принципи побудови сезону — «осінь-весна» чи «весна- осінь», скільки доцільно мати команд у найсильнішій, першій і другій лігах, як відбирати кращих суддів та інспекторів. Не гроші в спітнілому кулачку вирішують усі їхні професійні проблеми, не похмуре розпорядження опухлого розпорядника.

Стосунки між учасниками популярних змагань, між клубами і федерацією віднині будуватимуться на міцній юридичній основі, вже будуються на вірі в реальну можливість витягнути наш футбол із трясовини злиднів, безправ'я перед грабіжниками, беззахисності перед рішеннями, що їх приймають «з бодуна». Цієї ясності, ненависного для них безсрібництва і бояться пани Черниш і Коньков, які спритно очолили опозицію Віктору Баннікову від імені і за дорученням підпільних магнатів футболу, що помирає. Настав час — і тепер тренери заявляють на повен голос: звільніть нас від здирства, від суддів, які починають розмову «з трьох тисяч зелених», від їхніх господарів — і ми доведемо, що наш футбол здатний збирати глядачів, боротися за міжнародні призи навіть у годину серйозних випробувань.

Так, я усвідомлюю, що нинішній президент Федерації футболу України несе головну відповідальність за розбрід у вітчизняному футболі. Маючи вагомі підстави усунути від виконання обов'язків службових осіб, які ганьблять і федерацію, і всіх нас, Віктор Банников зробив це надто пізно, втративши на шляху до рішучості довіру багатьох порядних організаторів, тренерів. Колеги, які втратили віру у принциповість Баннікова, мимоволі стали, як прийнято тепер висловлюватися, соціальною базою опозиції. Це урок і Віктору Максимовичу, і всім нам, для кого служіння футболові є мало не сенсом життя.

Не все так похмуро, як може здатися, коли оглядаєшся у вчорашній день національної федерації. В українського футболу є майбутнє. В це вірить Європа, я знаю не з чужих слів, у це вірять засновники професіональної ліги, без такої віри не можуть жити тренери і футболісти. Так міркують і ті, кому ми довіримо невдовзі управління неспокійним футбольним господарством. Слава Богу, серед нас ще є особистості, які викликають безперечну довіру до своєї порядності та розуму.

Григорій СУРКІС.

Віктор ВЕРЕТЕННИКОВ

Камо грядеші, Господи?

або Два обличчя влади

***НЕЩОДАВНО** на засіданні одного з райвиконкомів Дніпропетровська обговорювали складне питання: де взяти кошти на зарплату вчителям, лікарям, на продукти дітям у дитячих садках і яслах?*

Доповідала начальник податкової інспекції. Від наведених цифр мурашки бігали по спині. На обліку в інспекції — 1400 підприємств, платять податки — 18! Я спочатку подумав, що недочув. Та цифри — штука вперта, не піддаються почуттям, емоціям.

То чому ж не платять податки ті підприємства й суб'єкти підприємницької діяльності? Що сталося? З'ясовується, більшість або лежить лежнем, або хитрує — повз бюджет свої прибутки проносить. Їх не цікавлять ні голодні старі, ні діти...

Переді мною, на письменницькому столі — чудовий роман лауреата Нобелівської премії Генріка Сенкевича «Quo vadis» (Куди йдеш). Рятуючись від підступності імператора Нерона, який спалив Рим і звинуватив у цьому християн, апостол Петро за міською брамою зустрічає Христа і запитує його: «Камо грядеші, Господи?» Христос відповідає: «До Риму, щоб знову прийняти розп'яття».

І з мого сьогодення так хочеться запитати: «Камо грядеші, Україно? До ринку? До економічних реформ? Чи знову в розгул чиновницької сваволі? Ще підступнішої, ще казуїстичнішої, аніж була за часів жорсткої командної бюрократії?» Та ще гостріше — бажання знати, хто спалює нашу країну. І чому ми відстаємо в економічному розвитку навіть від Росії: у 1991 році Україна мала найвищі шанси для свого незалежного піднесення.

У статті «Оштрафовано на 500 років уперед, або Про три кити державного рекету», опублікованій у «Голосі України» 5 грудня 1995 р., я спробував проаналізувати причини краху вітчизняної економіки. У тому, що зупиняються заводи, банкрутують сільськогосподарські підприємства, на мій погляд, винні не обставини, що об'єктивно склалися, як намагається переконувати офіційна урядова пропаганда, а система державної влади. Економіка України увійшла до ринку, а владу ми дістали у спадок — командно-бюрократичну, посилену розгулом корупції, безкарністю найвищих посадових осіб.

Наведу недавній приклад, так би мовити, з радянської практики. Після опублікування вищезгаданої статті проти мене прокуратура Дніпропетровської області порушила кримінальну справу, нібито за несплату податків в особливо великих розмірах. Не за статтю ж притягати!. У нас — демократія, свобода преси, свобода слова...

Акціонерна компанія «Комбінат Придніпровський», яким я керую, протягом трьох років за рахунок прибутку здешевлювала продукти дитячого харчування, тобто продавала товари за ціною, нижчою за їх собівартість, і ПДВ комбінат перераховував до бюджету, зрозуміло, із заниженої ціни. Але ж не заради власної вигоди!

За поданням міськради і громадських організацій мене як керівника підприємства, яке займається доброчинною справою, нагородили медаллю милосердя «Безкорисливе серце». Та, з'ясовується, добро в нас каране. Обласна податкова інспекція не тільки вилучила недоплату (проти чого комбінат не заперечував), а й оштрафувала нас, застосувавши мислимі й немислимі санкції та пеню.

Рішення було оскаржене до Головної податкової інспекції України. Переперевірка показала, що комбінат не обдурював державу, а навпаки — щомісяця переплачував до бюджету. Справедливість врешті-решт перемогла — «золота рибка» у хабарників з гачка зірвалася. Не вдалося зробити банкрутами АК, що стабільно працюють. Та кримінальну справу порушити встигли...

ПРО АВТОРА:
Віктор Олександрович Веретенников — президент акціонерної компанії «Комбінат Придніпровський» та Української корпорації «Дитяче харчування», академік Міжнародної Академії бізнесу і управління. Як член Спілки письменників і Спілки журналістів України, депутат Верховної Ради України минулого скликання, а нині — Дніпропетровської обласної Ради народних депутатів, часто виступає з гострими, злободенними публіцистичними матеріалами в «Голосі України», інших газетах.

Як безпідставну її згодом було закрито, хоча кожному зрозуміло, скільки нервів це коштувало, якої моральної шкоди завдано. Та я не про це хотів би сказати. У написаному недавно романі «Потерянный рай» я спробував розкрити диявольську основу влади. Хто зацікавиться — прочитає. А мене дуже турбує нині доля України, доля мого народу: дітей, старих, дорослої, знедоленої людини, що залишилася без роботи.

Хто винен? Гадаю, все-таки наша система влади. Просимо інвестицій на Заході, а фактично інвестуємо іноземне виробництво, знищуючи власного товаровиробника. Знищують цілі галузі як сільськогосподарського виробництва, так і харчової, переробної промисловості, призводять до банкрутства м'ясопереробні заводи, молокозаводи. Тисячі людей, покликаних годувати мільйонні міста, опиняються за ворітьми заводів і фабрик.

А от переконливий приклад «перехоплення» власності місцевою адміністрацією на Магдалинівському молокозаводі Дніпропетровської області.

Двічі з подання керівництва Магдалинівської адміністрації прокуратура області порушувала спочатку в Дніпропетровському арбітражному суді, а потім у Вищому арбітражному суді України справу проти АК «Комбінат Придніпровський». Мета — перекупити в акціонерів їхню власність. Обидва рази суди підтверджували законність дій комбінату. Тоді в районі вирішили не києм, то палицею домогтися свого: молокозавод зробити банкрутом, а акціонерне товариство розвалити.

За командою згори завод позбавили сировини. Виникла загроза безробіття. Що може бути страшніше? Доведені до відчаю люди сьогодні ладні на все...,

Коли ситуація «визріла», районна адміністрація запропонувала «вихід»: створити на базі вже існуючого заводу з акціонерною власністю ще один завод з... районною колективною власністю, тобто своєрідний «колгосп». За один день підготували статут, робітникам запропонували написати заяви і перейти на інше підприємство. Тут же обрали другого директора (при тому, що перший — живий-здоровий і працює).

А як же власність? Адже вона належить трьом тисячам акціонерів, а не малесенькому колективові заводу в сто осіб? І два розрахункові рахунки у виробника і в посередника в одній особі — так безглуздя.

Коли на зборах керівника району запитали про вчинюване беззаконня, він відповів: «Наш район не визнає закони України, ми живемо за власними законами, що їх визначає глава райдержадміністрації». А на запитання про штучно створене банкрутство і зумисний розвал заводу з метою його перекупити якнайдешевше було дано таку відповідь: «Так, у цьому наша політика». Коментарі, як то кажуть, зайві.

Ось так на пні руйнуються основи національної харчової індустрії, виробництво дитячого харчування. Але ж у країні щороку зростає дитяча смертність, падає народжуваність.

Кожна держава має важелі для приведення в дію продуктивних сил. Це передусім бюджетна й податкова, емісійно-банківська політика, стимули для конкуренції між підприємствами, на основі чого знижується собівартість товарів, а отже, й ціни. А у нас усе відбувається навпаки: ціни весь час зростають, і сприяє цьому, хоч як це дивно, держава.

В Україні 26 потужних лікеро-горілчаних заводів. Усі вони вже кілька місяців простоюють. І водночас магазини й ринок буквально «залиті» горілкою! Як відомо, цей продукт є головною прибутковою статтею держбюджету. Та кому ж віддано цей найвищий прибуток? Звичайно ж, підпільному, як його раніше називали, тіньовому виробникові, який до того ж замість горілки розливає у пляшки сурогат, отруту. Мало того, цей «гаражно-льохові» бізнес «прикрашено» тією чи іншою торговою маркою, що себе зарекомендувала. Без жодних на те підстав, піратським способом!

Більш як два роки тому АК «Комбінат Придніпровський» побудувала на кошти акціонерів лікеро-горілчаний завод. У стислі строки освоїли асортимент більш як тридцяти найменувань, якість доведено до світових стандартів, авторитет серед покупців вельми високий.

Аж ось у Дніпропетровському видавництві «Зоря» якийсь приватний підприємець замовив і виготовив (!) горілчані етикетки з емблемою акціонерної компанії «Комбінат Придніпровський». 1,5 мільйона етикеток призначені вочевидь для підпільного бізнесу. І гроші від цього замовлення до бюджету не надходять.

Передбачаю запитання: а до чого тут держава? Який зв'язок цього кримінального сюжету з макроекономічними проблемами? Уявіть собі, найтісніший. Нині на горілку акцизний податок — 85 %, плюс ПДВ — 20 %. Виходить, що її вартість удвічі-втричі більша, ніж у «тіньовика». Знизивши акциз, держава одержить у казну доход за цією статтею у 6—8 разів більший, ніж заплановано на 1996 р., покупець — якісну продукцію. Гнучкість застосування податків можна добитися максимуму доходів у казну й одночасно стимулювати виробництво товарів.

Податкову політику країни можна найнаочніше уявити собі у вигляді горба верблюда в системі координат: по горизонталі — величина у відсотках стягуваних податків, по вертикалі — доходи казни. Нуль податків — нуль у казні. В міру зростання податків горб спочатку зростає до певної межі — казна багатіє, підприємства збільшують виробництво, у конкурентній боротьбі за ринок збуту підвищується якість товарів, знижується ціна, але, збільшуючи податковий прес, намагаючись разовим виграшем добути в казну гроші, держава знищує виробників, зупиняє виробництво, породжує тих 1382 дніпропетровських підприємства з 1400, які нічого не дають до бюджету. А по країні таких — тисячі й тисячі. Інакше кажучи, нагромадження у верблюжому горбі сьогодні мінімальні, держава бідна, і, мабуть, це дехого задовольняє. В каламутній воді легше ловити свою золоту рибку.

А в сільському господарстві? Політика проводиться лихварська, середньовічно-бартерна. Ще не посіяний урожай закладають за низькою ціною, тим часом як промисловий бартер нав'язують надзвичайно дорого. Та селянинові податися нема куди — і сіяти, і збирати врожай треба, годувати себе і країну треба. От і живе село у вічних боржниках. І за такого державного підходу ніколи не розвиватиметься. Сподіваємося прожити на західних продуктах, а своє рідне, українське, не цінуємо і не розвиваємо.

Мало не кожному колгоспові накидають будівництво переробних цехів і міні-заводиків, тим часом як уже наявні потужності з глибокої переробки сільгоспсировини повсюдно зупиняються (промовистий приклад — Магдалинівський молокозавод). За величезні гроші купують для села потенційний «металобрухт» як «передове» західне обладнання, яке в майбутньому не зможе витримати конкуренцію з переробними та харчовими заводами ні за якістю, ні за собівартістю продукції.

То навіщо «винаходити велосипед», коли світ уже минув цю стадію свого розвитку? Коли хочемо жити гідно і не вабить нас перспектива потрапити до розряду слаборозвинутих країн, то не у хвіст поїзда прогресу треба прилаштовуватися, а орієнтуватися на його локомотив.

Як на мене, для розвитку продуктивних сил на селі потрібний лише один-єдиний податок — на землю. У дбайливого господаря земля даватиме надійні прибутки, у недбалого — збитки. А податок хай платять однаковий. От і перейде земля з часом до рук того, хто її любить і плекає. І пристрасті парламентські — вводити приватну власність на землю чи ні? — тоді самі собою вгамуються.

Я починав розмову про систему влади, що в нас склалася. Вона, влада, творить закони і беззаконня. Влада — керування країною. І наше керування потребує серйозної конструктивної перебудови. Основою поділу влади є головний закон країни — Конституція. І, звичайно, хоч би які там пристрасті вирували, Конституцію треба приймати. Я за те, щоб усі три гілки влади — президентська, парламентська й судова — були сильні. Історичний досвід показує, що демократія лише в тих країнах міцна й довговічна, і права особистості тільки тоді захищені надійно, де всі три гілки влади сильні. Інакше вся структура влади починає служити не законам, а особі. А вже культами особи нас «нагодовано» досхочу.

Є ще одна влада — голос народу, вона знаходить вираз у вільній пресі. Без цієї влади Україну не відродити, бо інакше слуги народу, які перебувають при владі, набувають статусу «хрещених батьків», і країна поринає у сваволю, а народ — у злидні.

І обов'язок журналіста — говорити, писати про це.

Ось чому бентежить мене одне й те саме питання: «Куди йдеш, Україно?.. Невже народ твій не заслужив кращої долі?..»

ПОГЛЯД НА СУСПІЛЬСТВО І ОСНОВНИЙ ЗАКОН

КОНСТИТУЦІЯ — це юридичний документ, що визначає фундамент правової системи держави. З неї випливає все інше законодавство. Вона — підмурок, що визначає структуру держави, основи власності, основи економічного й суспільного ладу, національного життя.

Так ось, в основі Конституції — головного юридичного документа — є кілька політичних принципів, на яких збудоване суспільство. Які були ці принципи в Українській Совітській Конституції?

Диктатура КПРС; совіти — форма без влади; безправність людини; централізація політичного і економічного життя; Україна — колонія, бо центр влади не в Україні.

Які мають бути основні принципи проекту сучасної конституції?

Демократизм; повноправність людини; децентралізація політичного і економічного життя; Україна — незалежна країна — і джерело влади в ній самій, в її суверенності.

Між попереднім суспільством і його основними політичними принципами і теперішнім суспільством і його політичними принципами пролягає ціла перехідна епоха.

Епоха ця — боротьба нового зі старим, шалений опір представників старого ладу народженню нового, прогресивного. Російська комуністична імперія з її суспільно-політичним ладом вичерпала свої внутрішні потенції, програла змагання з демократичним заходом і мусила відступити перед тиском демократичних і національно-визвольних сил всередині імперії.

Конституція будь-якої держави, як твердить теорія конститу-

Пишемо нову Конституцію України

ційного права, відбиває реальне співвідношення політичних сил у суспільстві. Позаяк надбудова комуністичного ладу прийшла в суперечність із рівнем розвитку продуктивних сил Совітського Союзу і мусила бути зламана об'єктивним розвитком цих продуктивних сил, то носії нового прогресивного ладу наступали, поступово відкидали старі принципи організації життя і відкривали простір для нових засад організації суспільства.

Нові сили не хотіли міняти старий лад з допомогою зброї — ніхто не хотів повторення руїнації 1917—20 років, — тому боротьба відбувалася політичними способами. Прогресивні сили і в Україні, і в Росії, і в інших країнах розуміли, що стара імперська будівля гине, і були стурбовані тим, щоб вона не рухнула і не кинула десятки мільйонів у вир кривавої бойні. Необхідно було здійснити демонтаж імперії плавно, аби не загинути під уламками.

Еволюційний шлях зумовив те, що конституцію імперії міняли поступово, а коли республіки відчули меншу залежність від Москви, то конституцію колонії в Україні міняли крок за кроком, все менше й менше оглядаючись на Москву. Ось дати змін Конституції УРСР, що передували проголошенню незалежності: 27.10.1989 р.; 24.10.1990 р.; 18.04, 19.06 і 05.07.91 р. Цими змінами Україна набувала економічного і культурного суверенітету.

Скасування ст. 6 Конституції означало кінець комуністичній диктатурі й початок свободи політичної діяльності. Скасовано статті в Кримінальному кодексі, що карали за приватну підприємницьку діяльність, і громадяни України набули свободи економічної діяльності.

16 липня 1990 року Верховна Рада Української РСР ухвалила Декларацію про державний суверенітет України. Це один з найважливіших документів на шляху України від колоніального до нового суспільства. Один з багатьох кроків перехідної доби. Весь пафос цього документа в тому, що, будучи зв'язана по руках і ногах густою мережею імперських органів (КДБ, МВС, армія, КПРС тощо) і не маючи за собою ще жодного танка чи літака, Україна наважилася встати з колін, труснути ще міцними ланцюгами неволі і устами вищого свого політичного обранця — Верховної Ради — сказати:

я хочу бути **незалежною** державою!

Сама Верховна Рада ще тільки ставала Верховною владою, і Декларація їй потрібна була для самоутвердження як носія національного суверенітету. Декларацію Україна кидала Москві як виклик рабині, що заявляла: я не коритимусь тобі, я сама буду господиня у власнім домі!

Рабу психологічно потрібний цей виклик, бо він мусить подолати в собі комплекс неповноцінності, приниження, рабства.

За Декларацією мали настати діла. І вони настали: під тиском національно-визвольних сил Верховна Рада дедалі більше стає Верховним органом влади в Україні. Це стурбувало імперські сили Москви. Вони спланували реванш для відновлення їхнього повновладдя над колоніями, проте — програли. І Україна проголошує себе незалежною державою.

Поразка комуно-імперських заколотників офіційно змінила співвідношення політичних сил: опозиційні національно-визвольні сили стали панівними, панівні комуністичні сили перетворилися на опозиційні. З переляку перед карою за антиконституційну змову комуністи-змовники стали під жовто-блакитний прапор. Проте червона комуно-соціалістична влада від села й до столиці залишалася стара і вона відстоює свої матеріальні й політичні привілеї і всіляко гальмує реформи політичної й економічної систем. Гальмує усі 5 років незалежного існування України.

П'ять років тому Верховна Рада почала працювати над Конституцією нової Української держави. Усі ці роки триває гостра боротьба. Часто вона відображена в юридичних формах, але по суті є боротьбою старої ідеології і старих понять з новою ідеологією та новими суспільними й національними ідеалами. Є верхом антиісторичності і догматизму вимога Марченка, Вітренко та ще декого будувати конституцію незалежної держави на основі документа перехідної доби, що був схвалений в інших історичних умовах і залишився віхою минулого руху нації до інших державотворчих документів: Акта проголошення незалежності України 24.08.91 та протоколу референдуму 1 грудня 1991 року.

Референдум 1 грудня — це перший в історії України вияв справжньої волі українського народу, бо був здійснений не в умовах іноземної окупації, а в демократичних умовах незалежної держави.

А опитування народу в умовах окупації міжнародне право не визнає за вияв справжньої волі народу. Тому в основу Конституції незалежної України мусимо класти Акт 24 серпня та протокол референдуму 1 грудня 1991 року.

Прийнявши основну організаційну засаду демократичної держави — поділ влади на законодавчу, виконавчу й судову, захисники старих ідеалів звинувачують незалежну державу в недемократичності.

Комуністично-соціалістичні депутати Верховної Ради 1996 року, користуючись демократизмом незалежної Української держави, критикують проект конституційної й узгоджувальної комісій як недемократичний. Вони забули, що ще зовсім недавно громадяни України ціпеніли від страху перед сексотами КДБ з його тюрмами й гулагами.

Отже, депутати у Верховній Раді, як і всі політичні сили в Україні, поділені на носіїв нових прогресивних ідеалів і захисників старих порядків, що забезпечували їхнє панівне становище в СРСР. Це — перший поділ людей в нашому суспільстві.

Другий — проходить межею, що поділяє громадян України на ту частину, яка в незалежній Україні бачить втілення ідеалів наших пращурів, котрі боролися за незалежність України і створили окремі славні сторінки національної історії: Козаччина — Гетьманщина — Гайдамаччина — Українська Народна Республіка, боротьба ОУН-УПА в Західній Україні в час і після Другої світової війни. Кращі сини нації у всі ці знаменні періоди української національної історії мріяли і боролися і в наш час мріють і борються за побудову на українській землі незалежної Української держави.

Є друга частина громадян, невелика, але страшенно галаслива, яка намагається на українській землі збудувати російську державу. Вона, ця частина, зневажає українську мову й культуру, не знає й не хоче знати нашу історію, наші політичні ідеали, наші традиції і звичаї. Ці сили дуже барвисто промовляють про співчуття до бідних і змучених бідою громадян, але коли в Україні всі ріки потекли б молоком і всі верби густо вродили б ковбасою і добрим пшеничним хлібом, вони й тоді боролися б супроти незалежності України, бо їхня мрія одна — повернути Україну під владу Москви. Позиція цих людей зрозуміла. У Верховній Раді 12-го скликання їх було трохи більше 50 осіб. Вони голосували проти Декларації про державний суверенітет України, проти скасування ст. 6 Конституції УРСР, що проголошувала диктатуру КПРС, голосували проти свободи економічної діяльності, проти Герба, Прапора, Гімну, проти Акта 24 серпня 1991 року — голосували проти всього, що вело до виходу з-під влади Москви і створення незалежної держави. Вони були просто антиукраїнською силою.

І у цій Верховній Раді є такі люди. З ними все ясно — це іноземна агентура, яка живе в Україні, а служить Москві.

Складніше з перевертнями і манкуртами, що з діда-прадіда українці, але в результаті некритичного складу мислення потрапили під вплив імперської ідеології, зреклися своїх предків, утратили любов до української землі та її багатющої духовної спадщини і російські імперські інтереси прийняли за вищий смисл свого життя.

Цих людей шкода. Тому, що 10-річного періоду демократизації виявилося для них недостатньо для виходу з-під комуністичної зачумленості та бодай незначного знайомства з історією рідного народу і ознайомлення з аморальністю вождів, що керували імперією 70 років.

Чого ви, симоненки, мойсеєнки, марченки, так ненавидите

землю своїх дідів-прадідів? Чого ненавидите мову, культуру і таку багату й трагічну історію українців?

Саме з нелюбові до свого роду-племені походить пропозиція записати в Конституції статтю про двомовність. З незнання історії і ворожості до України походить пропозиція змінити національну символіку на якусь іншу.

Як можна таке пропонувати? Жовто-блакитний прапор і тризуб пов'язує нашу державність з державністю українського народу часів династії Кия і династії Володимира Хрестителя. Видумка про нову символіку призначена для того, щоб відрізати сучасну Українську державу від історичного коріння. Кому це потрібно? Українському народові? О, ні! Це потрібно тим, хто хоче знищити Українську державу, бо нищити завжди легше те, що не має коріння.

Отямтеся, минулого не повернути. Майбутнє — за демократією, а отже — за незалежністю України!

До концептуальних проблем проекту Конституції належить і проблема прав людини. У співвідношенні «людина — держава» і «держава — людина» віддзеркалено суть панівної ідеології суспільства.

Комуністична держава була патерналістична. Вона відібрала в людини свободу слова, друку, свободи політичної й економічної діяльності — відібрала всі демократичні права і свободи, але, щоб робсила могла працювати, дала їй фізіологічний мінімум.

Виробивши теорію права, що заперечувала природні права людини і виводила їх тільки від волі держави, комуністична держава з ласки своєї ощасливлювала радянську людину проголошенням їй права на працю, на житло, на безплатну освіту та медичну допомогу. Держава давала це людині і за це вона мала дякувати їй. Вона перетворювала громадян на дітей і турбувалася про них, мов про нетямущих.

Тоталітарне патерналістичне суспільство у взаєминах «держава — людина» здійснює засаду: максимум держави в житті людини.

Незалежна Україна будує демократичне суспільство. Українська держава визнає, що людина має певні права від природи. Ці права держава не дає людині, а визнає за нею. Демократичне суспільство, таким чином, обмежує права держави і робить з людини автономну величину.

Диктаторська держава, що створила тоталітарний режим, з громадянином може зробити все. Демократична держава не всесильна і ні за яких обставин не може зазіхати на природні права людини. Найкраще видно різницю між суспільствами на прикладі значення формули «людина —держава» в комуністичному і нашому демократичному суспільствах. У разі порушення прав людини у диктаторському суспільстві людина пише скаргу і просить вище начальство відновити її право. У демократичному суспільстві громадянин подає до суду і притягає до відповідальності державний орган.

У диктаторському суспільстві суд між людиною і державою неможливий. У демократичному суспільстві — можливий і трапляється досить часто.

Ідеал людини, що його виховує диктаторська держава, — колективізм, слухняність і покірність. Ідеал людини демократичного суспільства — самостійність, ініціативність, відповідальність.

Демократична держава, визнаючи за людиною широкий комплекс прав і свобод, покладає на неї розв'язання всіх її політичних, економічних, культурних та інших проблем. Держава усувається зі сфери приватних інтересів громадян і з'являється у вигляді арбітра тільки тоді, коли громадяни до неї звертаються.

Демократичний ідеал взаємин «держава—людина» — це мінімум держави в житті людини.

Розділ II про права і свободи людини і громадянина проекту Конституції має також перехідний характер. Він засвідчує величезний крок вперед від комуністичного тоталітарного режиму.

Перше. На відміну від фіктивної колоніальної Конституції УРСР поданий проект творить Конституцію реальну.

Друге. Проект визнає за людиною певний комплекс природних прав, що належать людині від Бога чи від природи. Їх держава не має права обмежувати в жодному разі. Демократизм державного ладу незалежної України полягає у визнанні обмеженості влади держави над своїми громадянами та у визнанні автономності громадянина в суспільстві.

Прояв старого мислення в тому, що розділ про права людини страшенно роздутий перерахуванням тих прав, які держава надає громадянам.

Наприклад, ст. 35 непотрібна тому, що вона перекривається ст. 50, що надає громадянинові право притягти державний орган до судової відповідальності.

Соціалістичний характер відносин, що руйнували родинні зв'язки і ставили кожного члена сім'ї в залежність від держави, у проекті Конституції виявляється у довгих текстах статей 38, 40, 41, 42.

Популістське формулювання ч. 1 статті 45 проекту:

«Кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та відшкодування завданої порушенням цього права шкоди».

По-перше, довкілля складається з природних сил, які держава ані викликати, ані відвернути неспроможна, а через те й не може брати на себе відповідальність за їхні наслідки.

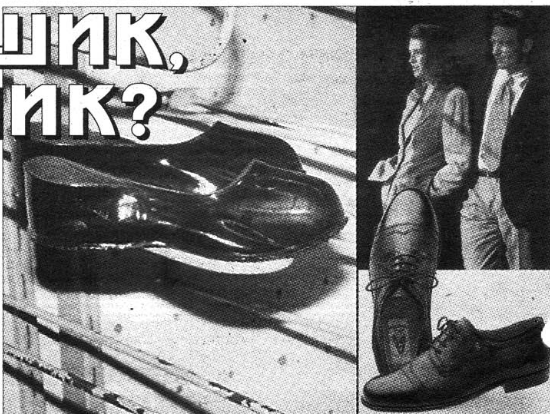
По-друге, українська держава успадкувала землю, яку окупаційний режим з метою геноциду української нації отруїв хімією і радіацією та зіпсував ерозією.

Звідси випливає, що держава може брати на себе відповідальність перед громадянином у сфері екології лише в тій частині, в якій вона спроможна впливати на неї, і не може брати на себе відповідальність за те, що існує поза межами її впливу.

Незважаючи на певні недоліки, поданий нині компромісний текст — велике досягнення державотворчих зусиль Верховної Ради і тому — добра основа для подальшого удосконалення, що нині й ведеться у Верховній Раді.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО,
народний депутат України.

ЗА КОРДОН — ШИК, А СВОЇМ — ПШИК?

СЕРЕД підприємств легкої промисловості Сумської області сьогодні найкраще почуваються фабрики верхнього одягу у Лебедині, Ромнах і Конотопі. Працюють вони на повну потужність і продукцію випускають прекрасну. Але нашим покупцям від цього і не холодно і не пече...

Усі ті модні дешеві пальта, костюми, сорочки і т. п. пошиті з імпортних матеріалів за заморськими викрійками, відправляються виключно замовникам з дуже далекого зарубіжжя. Тамтешнім бізнесменам вигідно мати справу з дешевою робочою силою, та й фабричні колективи задоволені — є робота, є постійний гарантований ринок збуту. Вітчизняним же споживачам залишається лише облизуватися і пишатися тим, що нашу марку знають у світі.

Слава Богу, подібних об'єктів «гордості» ще не так багато. Тому основна маса товарів широкого вжитку залишається для власних потреб. Що ж пропонують сумські виробники на внутрішній ринок? В асортименті продукції непродовольчої групи десятки найменувань — від гвіздка до пральної машини. Бери — не хочу. Точніше — не можу. Низька платоспроможність переважної більшості населення, котра змушує істотно обмежувати споживання предметів раніше масового попиту, у свою чергу спонукає промисловість зменшувати обсяги виробництва.

Загалом у поточному році товарів культурно-побутового і господарського призначення виготовлено на третину менше, ніж торік. Особливо помітний спад у випуску електропрасок — на 46,6 %, лакофарбових матеріалів — на 53,3 %, гардинно-тюлевих виробів — на 45 %, меблів — на 57,2 %, лінолеуму — на 63,7 %, вовняних та бавовняних тканин — відповідно на 64 та 71 %, зубної пасти — на 74,3 %, магнітної стрічки — на 86, 4 %.

Скромні статки теперішнього покупця — то, звичайно, серйозна причина ослаблення попиту на ці та інші товари місцевого виробництва. Адже якщо раніше, поступаючись імпортним аналогам у якості, товари ці приваблювали, принаймні, нижчими цінами, то сьогодні цієї принади уже немає. А відтак своє дедалі частіше програє у конкурентній боротьбі чужому.

Приватні торговці закидали базари сувоями гардинного полотна і тюлю, завезеними з Туреччини або Еміратів. А продукція Роменської гардинно-тюлевої фабрики, донедавна гостродефіцитна, але менш різноманітна і барвиста, почала осідати на складі. Призупинила роботу і Сумська взуттєва фабрика, вироби котрої годяться хіба що для музейної експозиції давно минулих років. А скільки ще підприємств Сумщини, піднявши ціни на свої товари до рівня світових, зовсім не займаються поліпшенням її якості, оновленням асортименту. Або взагалі женуть брак, як колись ще знамените машинобудівне об'єднання ім. Фрунзе. Нехитрий їхній виріб — повітроочищувач для кухні, але щоб вибрати в магазині справний, потрібно добряче попотіти.

Нині, коли частина підприємств уже змінила форму власності, а решта готується до приватизації або акціонування, старий адміністративно-плановий механізм управління сферою виробництва товарів народного споживання не діє. Час обов'язкових цифр, зустрічних планів, звітів перед обласними структурами минув. Навіть в оптово-промислових ярмарках далеко не усі підприємства бажають брати участь, а якщо й беруть, то до пропозиції торгівлі мало прислуховуються. Зі 106 найменувань товарів, які востаннє пропонувалися закупівельними організаціями, до освоєння виробники взялися виготовляти менше трьох десятків. Тож, як і раніше, доведеться завозити з-за меж області, скажімо, такі дрібниці, як чорнило, свічки, скріпки, кнопки, поліетиленові обкладинки тощо.

Але, зрештою, ринок є ринок. І підприємства вільні самостійно вирішувати, яку продукцію їм випускати. Хоча як тут бути з інтересами населення? Хтось же має володіти ситуацією: якого товару вдосталь, який треба ввозити і скільки.

Коли повноцінно функціонувала оптова торгівля і майже весь товар проходив через бази, у цих питаннях орієнтуватися було легко. Сьогодні навіть про приблизні цифри говорити не доводиться, відтак контролювати чи якимось чином впливати на товаропотоки ми не в змозі.

Що ж, якщо ринок — то стихія і більше нічого, дійсно випадає одне: змирившись, спостерігати за хаотичним рухом товарних мас. Але, вочевидь, це хибна позиція. Не можна таку важливу, соціально значущу справу кидати на самоплив, треба шукати нові, адекватні сучасним реаліям підходи і стимули, аби на першій порі хоча б зберегти наявний потенціал виробництва товарів народного споживання і протистояти навальній інтервенції закордонного краму.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Сумська область.

На ринок — з патріотичним настроєм

КОЛИ матеріал «За кордон — шик, а своїм — пшик?» власного кореспондента «Голосу України» по Сумській області Віталія Максютенка був уже готовий до друку, стало відомо про намічену на кінець травня (29—31) у Києві в Національно-виставковому центрі оптово-промислової виставки-ярмарку «Легпром-96».

Ініціатори — міністерства промисловості та зовнішньоекономічних зв'язків та торгівлі, а мета — насичення ринку товарами народного вжитку.

Те, що плановано не просто показ наших можливостей, за багатьох важко дотримуваних умов, а продаж у широкому асортименті тканин, трикотажу, швацьких виробів, взуття, порцеляни, галантереї та багато іншого, навело на думку: чи не пустий це шум? Чи не спосіб видати бажане за дійсне? Звідки в нас ці розсипи вітчизняних товарів, які можна закуповувати оптом, якщо виробництво стоїть, а там, де ще нидіє, працює на закордонного дядечка? Та й на ринку зовнішньому і внутрішньому всі жваві місця давно зайнято торговцями аж ніяк не нашим експортом-імпортом.

Нашу легку промисловість хоч і возведено тепер до рангу пріоритетних, але насправді її «пріоритет» помітний хіба що авторам урядових програм та ще тим іноземцям, котрі красуються в костюмах та пальтах, пошитих на якихось СП умілими руками працелюбних українських швачок...

Загалом з оберемком усіх цих питань і про виставку, і про ситуацію в нашій легкій промисловості слід було прямо йти «нагору» — самим не розібратися. Заступник міністра Мінпрому України з легкої промисловості Валентина ІЗОВІТ попри свою зайнятість відразу погодилася прокоментувати справи в галузі, в якій сама працює ось уже 28 років, а починала майстром на виробництві. У Валентини Аркадіївни, котра добре знає проблеми зсередини, власний погляд на те, що відбувається.

— Ще 1990 року наша промисловість могла цілком одягнути-взути кожного громадянина України, а сьогодні, хоч маємо такий виробничий потенціал, використовуємо його лише на 30—40 відсотків. Різко знизилося виробництво швацьких виробів (33,1 млн. одиниць, або 25,2% від рівня 1990 року), причому 22,1 млн. одиниць виробів виготовлено з давальницької сировини, і вивезено за межі України.

Ми змушені продавати себе як дешеву робочу силу. За кордоном, приміром, пошиття чоловічого костюма коштує 15—20 доларів, а нашим швачкам іноземні замовники-фірмовики платять 3—7 доларів.

Що вдієш, поки що це єдиний шлях виживання швацької галузі. А коли говорити в цілому, то внаслідок загальної економічної кризи на межі зупинки та банкрутства опинилися майже всі швацькі, взуттєві, текстильні підприємства. Інфляція «з'їдає» обігові кошти, нечувані податки не дають змоги хоча б трохи перевести дух і випростати плечі. А до цього додайте незахищеність внутрішнього ринку, комерціалізування торгівлі й низьку купівельну спроможність більшості населення.

Є й інші не такі помітні причини, що пояснюють, чому в нас не стало свого зручного, практичного одягу, взуття, якщо рівень оснащеності багатьох фабрик на початку 90-х років був досить високий, та й нині, наприклад, взуттьовики експлуатують технологічне обладнання провідних фірм Італії, Німеччини, Чехії. А річ у тому, що останнім часом у системі «виробництво—споживач» випала дуже важлива ланка — оптова закупівля. Реалізація того ж таки взуття торговельною фірмою «Взуття» скоротилося в десятки разів. Утворену на ринку порожнечу негайно заповнила завізна продукція часто вкрай низької якості. На руку «човникам-коробейникам» зіграла не зовсім виважена державна політика «прозорості економічних кордонів». «Зелене світло» відкрите в нас товарам з Туреччини, Китаю, Еміратів, багатьох інших країн, тоді як на складах вітчизняних підприємств накопичилося продукції на величезні суми. А коли товар не продано, то з чого ж виробництву розвиватися, як і на які кошти взагалі існувати?

Вважали, що ринкові стосунки самі по собі все впорядкують, а попит породить пропозицію. Те, що розкуповуватиметься, те й розвиватиметься. Та з'ясувалося, все це теорії, що не враховують перекоси й парадокси перехідного періоду нашої економіки.

Підприємства легкої промисловості сьогодні самі займаються збутом своєї продукції. Відкрито 478 фірмових магазинів. Але реалізувати все лише через мережу цих магазинів, звісно, неможливо. 95 відсотків вітчизняних товарів 1990 року збували через торговельну мережу, тепер через ринковий фонд та Укоопспілку — лише 35 %.

Оптово-промисловий ярмарок, що відбувався у грудні 1995 року в Дніпропетровську, показав незацікавленість торгівлі у співпраці з промисловістю. В ярмарку взяли участь оптові бази (колишньої фірми «Одяг») лише чотирьох областей. Сказати, що їм нічого було брати у виробників не можна, бо репрезентовані товари здебільшого нічим не поступалися завезеним, а чимось переважали імпортний ширвжиток. Та щоб закріпити й розвинути свій успіх, виробникам потрібні гроші. Торгівля охоплена тим самим прагненням отримати якнайбільше з продажу, але... без патріотичних настроїв. Їй сьогодні все одно чиї шкарпетки продавати, аби розкуповувалися швидше. А покупець, зрозуміло, бере турецькі, що дешевші за житомирські. Якщо в гаманці не густо, то й думаєш не про якість, а про ціну. Але з такою "купівельною спроможністю" ми далеко зайдемо...

Виходячи з такого вочевидь несприятливого для вітчизняної промисловості становища, Мінпром України вважає за доцільне провести Всеукраїнську нараду з участю керівників облдержадміністрацій, Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі, Укоопспілки та керівників підприємств легкої промисловості. Потрібно спільно віднаходити шляхи розв'язання багатьох наболілих питань.

Вселяє надію те, що уряд нині звернув увагу на проблеми легкої промисловості. Ухвалено низку законодавчих актів. А щодо оптово-промислового ярмарку в Києві в останніх числах травня, то хочемо зробити його традиційним, запрошуємо колег з Росії, Білорусі, Молдови, країн Балтії. Нам справді є що показати, чим похвалитися, чим привернути увагу партнерів. Є у нас підприємства, вшановані за якість продукції міжнародними нагородами. Дуже сподіваємося, що рано чи пізно повернемо свою головну нагороду — визнання вітчизняних покупців. Але для цього не лише ми маємо постаратися. Уявіть собі, в повоєнній Франції був такий неписаний закон — купувати передусім вітчизняні товари. Кожен француз вважав це за свій внесок у справу поступу країни. Як було б чудово мати таку саму підтримку наших громадян.

Записала Людмила МЕНЖУЛІНА.

Точка зору

Жінки стомились бути не прекрасними

В ОГНЕННО-РУДОКОСА красуня Леоніла Стещенко колись мріяла стати артисткою і навіть навчалася у музучилищі. Однак несподівано стала перукарем. З часом — майстром-модельєром. Тепер Леоніла щиро вірить, що кожна жінка — артистка принаймні у душі, а чарівною її завжди можна «витворити».

— Коли моя приятелька повернулася з Франції, — розповідає Леоніла, — то відразу примчала і «відкрила» мені очі: «Ніло, з твоїми руками і талантом ти б у Парижі озолотилася! Уявляєш, пішла я там до перукарні зробити зачіску — і плакала за своїм волоссям та за витраченими намарно франками».

Ми довго у своїй «Красуні» сміялися з «парижанки», а потім, обвівши поглядами облуплені стіни, потріскану підлогу, «печерні» фени перукарні, засумували. З чого нам сміятися? Адже наші майстри, котрі за кордоном працювали у найфешенебельніших салонах, тут одержують по 4 мільйони карбованців. Чаклують у пристосованих приміщеннях, дихаючи хімікатами, пилом, «заробляючи» собі профболячки: алергію, варикозне розширення вен, дерматити. Я б на місці наших законодавців прирівняла б за шкідливістю умов праці перукарів до працівників хімічних підприємств.

Є й інша особливість перукарського сервісу. Щоб купити собі добрі інструменти, фен, хімічні препарати, майстер змушений правдами і неправдами заробляти собі «ліві» гроші. Ясна річ, на зачісках ще ніхто у нас не збагатився, а принижень і сорому пережито на кілька життів.

Часто у нас запитують: чому ваша перукарня не приватизується? Що на це сказати? Ми не проти приватизації. Навпаки — всіма руками за. Але хто візьметься за обшарпані приміщення, хто вкладе свій капітал, заздалегідь знаючи, що сфера послуг великих достатків швидко не принесе? Хто витримає державний «білий» рекет у вигляді податків і недержавний, «чорний»?! Поки що у нашому 300-тисячному місті немає жодної приватної перукарні. І, схоже, ще не скоро з'явиться. А так хочеться, щоб наші чудові жінки мали охайні, красиві зачіски, добрий настрій.

Записала Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Новації

«009» знає все

Н АПРИКІНЦІ минулого року в Харкові з'явилася незвичайна телефонна інформаційна служба «009». Збігло небагато часу — і сьогодні ділові кола міста, дрібні комерсанти та й більшість харків'ян майже забули, як гортати телефонний довідник у пошуках необхідної інформації.

Нова інформаційна телефонна служба не стала копіювати стиль традиційного телефонного довідкового бюро «09», а знайшла своє місце під сонцем. Набравши телефонний номер «009», кожний харків'янин чи гість міста може тепер одержати повну і, що важливо, вичерпну відповідь не тільки на запитання, де зручно, якісно і недорого можна відремонтувати взуття, телевізор чи пральну машину, а й вирішити будь-яку незвичайну проблему. Наприклад, як захистити авторське право, знайти ділового партнера абощо. Крім того, за півроку нова інформаційна служба «навчилася» давати й корисні поради.

Якщо на «09» дають лише довідки про телефони і адреси підприємств та установ, які є в будь-якому телефонному довіднику, то нове бюро підказує не тільки, куди можна телефонувати і бігти, але й порадить, як найзручніше це зробити. Скажімо, ви зіпсували дорогий костюм. Фірма називає вам кращих майстрів міста у цій справі. Або ви пошкодили старовинний меблевий гарнітур. До ваших послуг — найкращі столярі. Причому, вам гарантують, що робота буде виконана якісно і в обумовлені строки. Але і це ще не все. Спеціалісти фірми заочно знайомлять вас із виконавцем вашого замовлення, дають про нього чи його підприємство найрізноманітнішу інформацію, називають вартість послуги чи ціну на той чи інший товар. Правда, не всі ще підприємці надають такі відомості в базу даних «009», але згодом, як мене запевнили, буде усунено і цей недолік.

Усю інформацію телефонна служба «009» дає безкоштовно. Кожний телефонний дзвінок обов'язково фіксується, аналізується, що дозволяє вивчати попит населення на нові товари і послуги, більш повно формувати базу даних, а разом з цим і підказувати підприємцям, в якому напрямку раціонально поширювати свій сервіс.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Досвід

Квартира на замовлення? Це реально

Л ЬВІВ'ЯНИ добре знають абревіатуру «ТІС» — (торгівля, інформація, світ). Колишнє мале підприємство з такою назвою переросло в акціонерне товариство, головним напрямом діяльності котрого є будівельна справа. Свого часу президент АТ «ТІС» Мирослав Завойко відгалужився від «піонера» приватизації — АТ «Концерн Електрон».

Інтуїція його не підвела. Приватизовані шляхом «колективізації» державні монстри уже показали свої мінуси, Мирослав Завойко робить бізнес таким чином, щоб справа якнайменше залежала від настроїв, симпатій чи антипатій або від політичних мотивів, які, не секрет, часто-густо «роблять погоду» в структурах із колективною власністю. Мирослав Завойко сам тримає контрольний пакет акцій АТ і персонально відповідає за його стратегію, тактику і перспективи його розвитку.

Нині «ТІС» дає львів'янам реальний шанс для розв'язання житлової проблеми. Невеликий мобільний колектив — 70 чоловік — спроможний робити те саме, що й великі будівельні «кити», але швидше, краще і за доволі високої оплати праці робітників — від ста доларів і більше. «ТІС» сам себе інвестує: розпочинає будівництво, а вже потім пропонує послуги населенню. Претендент на житло спочатку вносить 50 відсотків від його вартості, а згодом, під час будівництва, по п'ять відсотків щомісяця. Перший будинок — у житловому масиві Сихів — уже заселено, другий, неподалік від центру, буде зведено до кінця цього року. Квартири можна планувати і облаштовувати (в технологічних межах проекту) так, як цього хоче замовник. Одному до вподоби традиційна малярка, іншому — шпалери або дерев'яні панелі. Нема проблем! Тим паче, що віднедавна власністю АТ «ТІС» став Червоноградський деревообробний комбінат. Мирослав Завойко показав мені чудове двоповерхове помешкання загальною площею 140 кв.м. Тут є навіть сауна. А з огляду на те, що у Львові воду подають лише вранці і ввечері, передбачили бак-накопичувач із автономним підігрівом води. «ТІС» пропонує будь-які матеріали і устаткування, аж до американської сантехніки, вишукує найоптимальніші технології. Наприклад, найближчим часом виготовлятиме новий тип вікон — з герметичними одинарними рамами. Той, хто володіє акціями «ТІС», має шанс виграти квартиру.

Серед стратегічних проектів «ТІС» — спорудження великого сучасного бізнес-центру, будівництво якого уже розпочалося, а нині тривають переговори з потенційними партнерами-інвесторами. «ТІС» прилучається до розв'язання загальноміських проблем. Разом із німецькою фірмою займатиметься заміною підземних комунікацій новітнім методом. Металеві труби, що раз у раз виходять з ладу, буде замінено на пластмасові.

Мирослава Завойка та його колег не обминають проблеми виживання, які хвилюють нині всіх підприємців, однак «ТІС» заклав надійний фундамент соціального оптимізму. І не лише для себе. Відомий у Львові меценат фінансує видання книг, підтримує різні культурологічні акції.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Запитання руба!

А ти сам собі офіс?

К ОЖЕН зрозуміє розпач Любові Гончарової: те, на що вона поклала кращі роки свого життя, тепер розвалюється. А Любов Михайлівна отримувала від своєї роботи задоволення, бо вважала, що причетна до творення дуже необхідної людям сфери обслуговування.

Парадокс полягає навіть в іншому: жінка згодна, що нині сфера ця дійсно має спиратися зовсім на інші, ніж досі, засади, одначе її невтямки, чому так незугарно здійснюється «перебудова».

В обласному управлінні Любов Гончарова майже двадцять років керує відділом, котрий якраз і займався організацією мережі цього обслуговування. Були роки, коли в містах виростали нові мікрорайони, і доводилося «битися», щоб, перш ніж заселялися будинки, тут відкривали ательє мод, хімчистки, перукарні, пральні комбінати, всілякі ремонтні майстерні. А в сільській місцевості тоді створювали районні комбінати послуг із філіями і комплексними приймальними пунктами.

Нині на селі лише в райцентрах уціліли підприємства нашої служби. У містах теж третина їх припинила існування, — говорить Любов Михайлівна, — але і вцілілим не позаздриш: вони ледь животіють.

Підозрювати, наче у наших людей відпали нагальні потреби в багатьох послугах, підстав немає.

А занепад сфери побутового обслуговування пояснюється лише однією причиною: непродуманою і безвідповідальною її комерціалізацією та роздержавленням. Звичайно, це не державний клопіт — пришивати гудзики чи підбивати каблуки. Та державне завдання — забезпечувати всі умови, аби побутовики не потерпали від утисків, а цього якраз і не сталося.

Комерціалізувавши та децентралізувавши «Ремвзуття», «Ремпобуттехніку», «Індпошиття», держава прирекла побутовиків на вимирання. Бо утримувати самотужки хімчистку або пральню можна, лише безбожно піднімаючи ціни.

Я побував у кількох хімчистках, пральнях і на підприємствах колишньої «Ремпобуттехніки». Її центральний офіс три останні зими не опалюється — нікому не потрібен.

Гадаєте, — спитав майстер малого підприємства з ремонту холодильників Анатолій Онищенко, — у людей сьогодні побутова техніка не псується? Та квартири багатьох давно перетворилися на звалища непрацюючих машин, але коли народ дізнається, скільки треба платити за ремонт, лагодити відмовляється.

Звичайно, є деякі перукарні, що процвітають, окремішньо стоїть авторемонтний сервіс. Нарешті, ще деякі ательє індпошиття одягу спинаються на ноги. Я надибав одне, в минулому престижне і для «вибраних» замовників. Тепер воно раде кожному відвідувачеві, та їх не густо. Бо загалом наше населення дружно перейшло зараз на «прогресивний» метод самообслуговування. Сам шию, сам латаю, сам голюся й сам паяю. Знову в ціні чоловіки, які на всі руки мастаки, так само і жінки, котрі шиють і плетуть.

Про Любов Гончарову з обласного управлінського комітету я згадав не випадково: у неї є достоту конструктивні пропозиції. Вона міркує, що держава мусить мати свій бізнес-план збереження сфери обслуговування. Для цього слід відокремити «елітні» послуги, які по кишені тільки заможним. І бодай частково поки що дотувати або хоч заохочувати низькими податками види послуг, приватних у тому числі, які користуються найбільшим попитом у населення.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

КУРСИ ВАЛЮТ	КУПІВЛЯ			ПРОДАЖ		
	USD	DM	RUR	USD	DM	RUR
Харків	186	123	36	188	126	37
Сімферополь	185—186	116—119	35—36	187—188	125—127	36—37
Полтава	185	120	33,5	188	125	37
Херсон	186	120	35,5	190	125	37

1. Великий банк — **ДОБРЕ?!**
2. 4 роки бездоганної роботи: жодної затримки платежів — **ДОБРЕ?!**
3. Операційний день до 18 години і навіть пізніше — **ДОБРЕ?!**
4. Ліцензія на всі види банківської діяльності — **ДОБРЕ?!**
5. Філії і відділення в більшості великих міст України — **ДОБРЕ?!**
6. Кореспондентські рахунки в найбільших банках світу — **ДОБРЕ?!**
7. Банківська таємниця не на словах, а на ділі — **ДОБРЕ?!**
8. Щире й турботливе ставлення до клієнтів — **ДОБРЕ?!**
9. Миттєва конвертація — **ДОБРЕ?!**
10. Оперативне вирішення будь-яких законних доручень клієнтів — **ДОБРЕ?!**
11. Анонімні рахунки у валюті — **ДОБРЕ?!**
12. Індивідуальне зберігання цінних речей клієнтів— **ДОБРЕ?!**

Наша адреса:
Київ-21, Кловський узвіз, 9/2.
Тел.: 294-79-96, 294-85-49, 294-82-22.
Факс: (044) 294-81-03.
Телекс: 631250 ALINA SU.
Ліцензія НБУ № 32.

Ми вважаємо, що добре, і намагаємося зробити ще краще!!! А як вважаєте Ви?

Інформація про відкриту передплату акцій

акціонерного товариства відкритого типу «Нептун»

1. Характеристика емітента

Акціонерне товариство закритого типу «Нептун», скорочена назва АТ «Нептун» (Україна, Житомир, вул. Маршала Рибалка, 18-а).

АТ «Нептун» зареєстроване рішенням Житомирського міськвиконкому № 724 від дев'ятого грудня 1993 року.

Предметом діяльності товариства є будівництво, ремонт, обслуговування, експлуатація та проектування об'єктів водопостачання, а також інша діяльність для задоволення потреб замовників і товариства.

Фінансові результати діяльності товариства за два роки з моменту створення характеризуються такими даними:

№ п/п	Найменування показників	Одиниця виміру	1994 рік	1995 рік
1	Чисельність працівників	чол.	102	99
2	Прибуток балансовий	млн. крб.	4060	17233

Показники балансів за 1994 і 1995 рік.

№ п/п	**АКТИВ**	на 01.01 1994 р.	на 01.01.1995 р.	на 01.01.1996 р.
I	Основні засоби та інші позаоборотні активи	551	21420	20193
II	Запаси і затрати	398	1969	13538
III	Грошові кошти і розрахунки	423	2827	15704
	Збитки минулих років і звітного року	—	—	—
IV	**Баланс**	**1372**	**26216**	**49435**
	ПАСИВ	на 01.01.1994 р.	на 01.01.1995 р.	на 01.01.1996 р.
I	Джерела власних та прирівняних до них коштів	1106	23133	31995
II	Довгострокові пасиви	—	—	—
III	Розрахунки та інші пасиви	266	3083	17440
IV	**Баланс**	**1372**	**26216**	**49435**

Статутний фонд АТ «Нептун» на момент прийняття рішення про відкриту передплату на акції товариства становить 19800000000 крб. і повністю сплачений.

Дані про керівних працівників:

Голова Правління — Мелешко Олександр Васильович, інженер-будівельник, закінчив Київський інженерно-будівельний інститут в 1984 році.

Головний бухгалтер — Войналович Галина Олексіївна, економіст, закінчила Тернопільський фінансово-економічний інститут в 1979 році.

2. Опис ділової активності емітента

АТ «Нептун» здійснює будівельно-монтажні роботи на спорудженні об'єктів водогосподарського призначення для потреб сільських населених пунктів, підприємств агропромислового комплексу та інших замовників. Крім того товариство здійснює ремонт, обслуговування та експлуатацію систем і окремих об'єктів водопостачання, а також виконує інші пов'язані з основним напрямом роботи. Товариство укомплектоване необхідними спеціальними будівельними механізмами, транспортом, має власне допоміжне виробництво та кваліфіковані кадри для виконання спеціальних робіт. Свою основну діяльність товариство здійснює в Житомирській і Вінницькій областях. Обсяг виконуваних робіт за три останні роки становить 1993 рік — 1399 млн. крб., 1994 рік — 9424 млн. крб., 1995 рік — 59097 млн. крб. Попит на послуги товариства значний, але задоволення його стримується відсутністю в товариства необхідних власних обігових коштів та неможливістю більшості замовників здійснювати інвестиції регулярно протягом року.

3. Дані про емісію цінних паперів

Загальними зборами акціонерів від 16 березня 1996 року, протокол № 5, прийнято рішення про збільшення Статутного фонду товариства та перетворення його в акціонерне товариство «Нептун» відкритого типу шляхом відкритої передплати акцій товариства з одночасною зміною їх номінальної вартості. Метою використання залучених від емісії коштів є збільшення Статутного фонду в цілях розширення обсягів господарської діяльності товариства. Статутний фонд товариства після проведення відкритої передплати планується в розмірі 30,0 мільярдів карбованців. На весь запланований статутний фонд випускається 30000 акцій номінальною вартістю один мільйон карбованців кожна.

Форма випуску акцій — на папері.

Акції випускаються прості іменні і привілейовані двох серій в тому числі: серії АТН — 28500 акцій простих іменних під номерами від 00001 до 28500; серії АПН — 1500 привілейованих іменних акцій під номерами від 00001 до 01500.

Для відкритої передплати пропонується 10200 простих іменних акцій загальною номінальною вартістю 10200000000 крб, що становить 34 % Статутного фонду. Власникам двох і більше акцій видаються сертифікати на належну їм кількість акцій із зазначенням загальної їх кількості і вартості. Під час голосування на зборах акціонерів акція має один голос.

Дивіденди за якціями нараховуються і виплачуються акціонерам за результатами роботи товариства за рік, не пізніше першого серпня наступного за звітним року.

Виплата дивідендів проводитиметься товариством за адресою: Житомир, вул. Маршала Рибалка, 18-а.

Власники простих іменних акцій мають право на участь в управлінні товариством у відповідності зі Статутом, отримання частини прибутку (дивіденди) від діяльності товариства, першочергове придбання акцій нових випусків та інших цінних паперів, отримання вартості частини майна у разі ліквідації товариства, пропорційно вартості своїх акцій. Власники привілейованих акцій права управління товариством не мають, а на зборах акціонерів беруть участь з правом дорадчого голосу. Визначення кворуму на зборах акціонерів проводиться без врахування привілейованих акцій. Привілейовані акції мають фіксований розмір дивідендів — 6,5 відсотка річних та переважне право під час розподілу коштів в разі ліквідації товариства.

Розміщення акцій цього випуску здійснюється шляхом вільної відкритої передплати серед юридичних та фізичних осіб кількістю 10200 штук та обміну на акції товариства попередніх випусків кількістю 19800 штук.

Обмін акцій попередніх випусків на акції цього випуску здійснюється згідно з письмовою заявою акціонерів у співвідношенні 100 до I. Акції попередніх випусків обмінюються на привілейовані акції цього випуску з дотриманням таких умов: акції серії АН обмінюються на привілейовані в обов'язковому порядку, якщо на те буде бажання власника, акції серії БН обмінюються на привілейовані, якщо на те буде бажання власника, за окремим рішенням Правління товариства. Право придбання привілейованих акцій мають також особи, які в ході відкритої передплати придбають пакет акцій загальною номінальною вартістю не менше як 200 мільйонів карбованців. Передплата акцій проводиться за адресою: Україна, Житомир, вул. Маршала Рибалка, 18-а протягом двох місяців, з 25 червня по 25 серпня 1996 року, через місяць після опублікування цієї інформації в газеті «Голос України» або «Урядовий кур'єр».

Оплата акцій здійснюється грошовими коштами на основі відповідного договору з товариством, який надсилається, згідно з письмовою заявою осіб, що виявили бажання придбати акції. Особам, які перерахували кошти для придбання акцій видається тимчасове свідоцтво, яке підлягає заміні на акції товариства після реєстрації їх випуску. Придбання акцій здійснюється за ринковою вартістю. Реалізують їх пакетами загальною номінальною вартістю не менш як: для юридичних осіб — 50 млн. крб, для фізичних осіб — 10 млн. крб.

Акціонери товариства мають право на першочергове придбання акцій за номінальною вартістю протягом 20 днів з початку передплати.

Розміщення акцій здійснюється товариством.

Послугами посередників товариство не користується.

Особи, які уклали договір на придбання акцій, вносять кошти на розрахунковий рахунок 467757 в ОПЕРО АК АПБ «Україна» Житомира, МФО 311012, ЗКПО 05465637.

У випадку перевищення фактичної передплати над заявленим розміром, надлишкові кошти повертаються особам, які їх перерахували останніми, протягом двадцяти днів з моменту закінчення передплати, якщо зборами акціонерів не буде прийнято рішення про випуск акцій в розмірі фактичної передплати. У випадку недосягнення фактичної передплати до запланованого розміру Статутний фонд товариства збільшується на фактично сплачений розмір відкритої передплати.

Акції товариства можуть передаватися їх власниками у власність іншим юридичним чи фізичним особам за умови, що кількість акцій, які знаходяться у власності одного акціонера не перевищує 15 відсотків від загальної кількості акцій в статутному фонді товариства. Передача акцій їх власникам іншим особам здійснюється шляхом внесення відповідних записів до реєстру акцій товариства щодо письмової заяви власника. У разі передачі акцій товариство надає відповідний письмовий документ, який підтверджує передачу акцій однією особою іншій.

Товариство може викуповувати випущені і розміщені акції за номінальною або розрахунковою вартістю в межах і цілях, які визначаються Статутом товариства. Привілейовані акції викуповуються товариством протягом двох місяців з дня подання відповідної заяви про це власника акцій. Викуп акцій припиняється з моменту прийняття рішення органами управління товариства про розгляд питань реорганізації чи ліквідації товариства. Власникам акцій серії АН і БН, які не обміняли їх на акції серії АТН і АПН у термін, встановлений для відкритої передплати повертається номінальна вартість належних їм акцій до першого січня 1997 року. Акції попередніх випусків, які не обміняли на акції цього випуску у встановлений термін, подальшому обміну не підлягають і права голосу на зборах акціонерів не мають.

4. Дані про перелік і результати попередніх емісій цінних паперів

З моменту створення, акціонерне товариство «Нептун» здійснило дві емісії акцій шляхом першого і додаткового випуску акцій. Всі акції першого і додаткового випуску розміщено.

Перший випуск акцій здійснено в кількості 66000 акцій серії АН під номерами від 000001 до 066000, номінальною вартістю 10000 карбованців кожна. Загальний обсяг першого випуску становить 660000000 карбованців. Всі акції — прості іменні.

Додатковий випуск акцій, у зв'язку з індексацією балансової вартості основних фондів, здійснено в кількості1914000 акцій серії БН під номерами від 0000001до 1914000 номінальною вартістю 10000 карбованців кожна. Загальний обсяг додаткового випуску акцій становить 19140000000 карбованців. Всі акції — прості іменні. У власності керівних працівників знаходяться 75480 простих іменних акцій, що становить 3,814 відсотка статутного фонду товариства.

5. Фактори ризику,

які необхідно враховувати у разі придбання акцій: нестабільність діючого законодавства, подальше погіршення інвестиційного клімату в державі.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 4Б-4-20 о банкротстве Общества с ограниченной ответственностью «АЛЬБА».

Юридический адрес: 340117, Донецк, ул. Жарикова, 15, расчетный счет № 467474 в КБ «Капитал».

Претензии возможных кредиторов и заявления санаторов принимаются на протяжении месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражным судом Донецкой области (340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34) возбуждено дело № 6-2/10 о банкротстве общества с ограниченной ответственностью «Сталкер» (340038, Донецк, ул. Вельяминова, 17, р/с 467991 в АК АПБ «Украина», г. Марьинка Донецкой области).

Претензии кредиторов принимаются на протяжении месяца со дня опубликования этого объявления.

Арбітражний суд Рівненської області (266023, Рівне, Відінська, 10) порушує справу № 3/28б про визнання банкрутом приватного підприємства фірми «Анол», юридична адреса: Рівне, Замкова, 22-а, р/р 346830 в УСБ м. Рівне МФО 333012.

Претензії кредиторів приймаються в місячний строк з дня опублікування оголошення.

Утерянное свидетельство о регистрации общества с ограниченной ответственностью «С. І. ЛТД» № 21639203, выданное исполкомом Печерского райсовета г. Киева 08.08.94, считать недействительным.

В інформації про п'яту емісію акцій АБ «Синтез» допущена помилка. Статутний фонд банку становитиме 125 000 000 000 (сто двадцять п'ять мільярдів) крб.

Український центр правничих студій української правничої фундації при Київському Національному університеті ім. Тараса Шевченка

оголошує набір слухачів для навчання за програмою «Право інтелектуальної власності» з наданням кваліфікації «Спеціаліст у галузі права інтелектуальної власності» (патентознавець)

Програма підготовки спеціалістів відповідає вимогам щодо спеціальної освіти в галузі охорони інтелектуальної власності, одержання якої необхідне для складання кваліфікаційного іспиту на право займатися діяльністю патентного повіреного.

Програма підготовки здійснюється за сприяння Державного патентного відомства України та Державного агентства України з авторських та суміжних прав.

Програмою передбачено викладання правових дисциплін (цивільне, цивільно-процесуальне право, арбітражний процес, міжнародне приватне право, нотаріат), професійно орієнтованих курсів (авторське право та суміжні права, право промислової власності, передача технологій та ліцензування).

Програма розрахована на слухачів, що мають вищу освіту або навчаються на 4—5 курсах вищих навчальних закладів, адвокатів, правників, які працюють у приватних чи державних організаціях та установах і вирішують питання щодо комерціалізації інтелектуальних цінностей, захисту авторських прав (винаходи, товарні знаки, комп'ютерні програми, перепинення недобросовісної конкуренції, охорона комерційної таємниці, ноу-хау, захист прав організацій індустрії видовищ, видавничих фірм та ін.).

Строк навчання — 10 місяців.

Форма навчання — очно-заочна (навчання увечері).

Кваліфікація «Спеціаліст у галузі права інтелектуальної власності» надається слухачам, які успішно закінчили курс, склали державні іспити, захистили дипломну роботу.

Початок навчання: для першого потоку — 10 червня (установча сесія), другого потоку — 20 вересня 1996 р. Навчання платне. Оплата після зарахування.

Український центр правничих студій є структурним підрозділом Київського національного університету ім. Тараса Шевченка і працює на базі Інституту міжнародних відносин.

Для вступу на навчання потрібно:

— подати аплікаційну форму (надається у Центрі);

— представити копію диплома про вищу освіту та додатків до диплома або залікової книжки (для студентів);

— пройти співбесіду.

Документи приймаються у Центрі до 1 червня (перший потік) та до 1 вересня (другий потік) з 10.00 до 15.00 щодня, крім вихідних.

Адреса: 252119, м. Київ, вул. Мельникова, 36/1, Інститут міжнародних відносин, ауд. 435, зупинка тролейбуса № 16, вул. Пугачова, тел. 211-44-43, 211-44-52.

Українська Правнича Фундація Ukrainian Legal Foundation оголошує конкурс на заміщення вакантної посади бухгалтера

Вимоги до претендентів:

вища фахова освіта;

досвід роботи не менш як 5 років;

уміння працювати на комп'ютері;

бажане знання англійської мови.

Заяви та короткі відомості про себе надсилайте за адресою: м. Київ-33, вул. Саксаганського, 41, Українська Правнича Фундація. «На конкурс».

Термін конкурсу — два тижні з дня публікації оголошення.

Арбитражный суд г. Севастополя (335008, пл. Восставших, 6) возбудил дело № 021/4 о банкротстве ООО СНПП «Информтехника». Юридический адрес: г. Севастополь ул. Ген. Острякова, 52, р/счет 4467505 в Укрсоцбанке МФО 324195.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд г. Севастополя (335008, г. Севастополь, пл. Восставших, 6) возбудил дело №047/6 о признании банкротом Совместного производственно-коммерческого предприятия «Эладея». Юридический адрес: 335006, г. Севастополь, ул. Косарева, 5—1, р/с 000468087 в СИНК-банке г. Севастополя, МФО 324399.

Арбитражный суд Луганской области (348000, Луганск, пл. Героев ВОВ, 3-а) 20.03.1996 г. возбудил дело № 60/10-б о банкротстве АТКП «Лугань». Юридический адрес: Лисичанск, ул. Энергетиков, 1, расчетный счет № 000642305, МФО 304416 в отделении Проминвестбанка Лисичанска.

Арбітражний суд Чернівецької області (274000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської, 14) ухвалою від 06.05.96 року порушив справу № 2-257-32/Б про банкрутство малого підприємства «Надія» (м. Чернівці, вул. Благоєва, 1) р/р 468116 в Чернівецькій дирекції АК банку «Україна» МФО 356174.

Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до арбітражного суду протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд Донецької області (340105, м. Донецьк, бульвар Пушкіна, 34) порушив справу № 5/4-18б про банкрутство фермерського господарства «Руно» (юридична адреса: Донецька область, Слов'янський район, с. Торець, вул. Молодіжна, 12), розрахунковий рахунок 641102 в Слов'янському відділенні Укрсоцбанку, МФО 334226.

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Легенди й дійсність

«УКРАЇНА КИШИТЬ АВСТРІЙСЬКИМИ ШПИГУНАМИ»

85 років тому в Києві діяв «Український клуб»

Приміщення, в якому збиралися київські інтелігенти, розташоване на Володимирській, 42. Тут нині працює видавництво «Дніпро». На стіні (так високо, що не кожен і прочитає) — меморіальна дошка.

«Нелегка річ була тоді відкрити клуб.
Коли при нім стояв прикметник — український...
Тож клубу голова, що жив на Маріїнській,
Склав марш на радощах...»

Максим Рильський у поемі «Мандрівка в молодість» (1944) цими рядками увічнив натхненника створення «Українського клубу» Миколу Лисенка. З іменем видатного композитора пов'язана діяльність цієї мистецької спілки, що пропрацювала чотири роки (1908–1912). У клубі діяли різні секції: бібліотечна, літературно-драматична, лекційна, музично-хорова. Сюди приходили мати Лесі Українки Олена Пчілка, поет Олександр Олесь, виступали М. Садовський та актори його театру. У квітні 1909 року клуб відвідав Іван Франко. Гостями спілки були також Леся Українка та Михайло Коцюбинський.

Словом, поряд із Золотими воротами в дореволюційному Києві діяв цікавий культурний осередок. Добре було, коли б такі клуби відкривали й сьогодні і не лише в столиці України, але й у великих та малих містах нашої держави.

Існує думка, що закриття спілки коштувало життя Миколі Лисенку, який близько до серця брав усе, що було пов'язане з розвоєм національного культурного життя в Україні, боляче сприймав царські заборони и прислужництво московським чиновникам різних «вірнопідданих малоросів».

Один з них, українофоб п. Савенко з монархічної газети «Киевлянин», яка була тісно зв'язана з чорносотенним «Союзом руського народа», дописався до того, що твердив, нібито «Україна кишить австрійськими шпигунами, що на кордоні вже стоїть австрійське військо, готове щохвилини напасти на Росію й відбити Україну» тощо. Цікаво, що в багатьох тодішніх опусах п. Савенка — ті самі нотки й настрої, які притаманні деяким нинішнім київським газетам та засобам масової інформації. Через доноси п. Савенка та таких, як він, царський уряд заборонив 1911 року відзначати в Києві 50-річчя смерті Тараса Шевченка. На жаль, російські шовіністи та їхні київські прибічники досягли свого — «Український клуб» було закрито. Як виявилося, назавжди.

Публікуємо знімок дитячого колективу «Українського клубу». Перша (ліворуч) — донька письменниці Людмили Старицької-Черняхівської Вероніка, знищена в Томському політізоляторі; четверта (праворуч) стоїть Ірина Стешенко — майбутня актриса й перекладачка, яка теж зазнала нелегких випробувань у часи сталінщини, у першому ряді крайній (праворуч) сидить син сестри Лесі Українки Ольги — Михайло Кривинюк, якого теж не обминула гірка чаша долі.

Олег МАРТУСЬ.

Смачного!

Крученики вольнянські

М'ясо нарізати шматочками, відбити, посолити, поперчити. На середину кожного шматочка покласти кубик сала й трохи часнику. Згорнути рулетом, обсмажити на сковороді, скласти в каструльку і довести до готовності в духовці.

М'ясо "Сніжок"

М'ясо нарізати шматочками, відбити, посолити, поперчити і вкласти на деко, змащене жиром. На м'ясо покласти шарами дрібно посічений часник, нарізану тонкими півкільцями цибулю, картоплю, пошатковану соломкою, посолити, залити майонезом, посипати тертим твердим сиром і запекти в духовці.

УВАГА: КОНКУРС!

«Люблю конкурси. Особливо мені сподобався останній конкурс на кращий підпис до знімка у 51-му номері вашої газети за 19 березня, –написала нам тринадцятирічна **Яна Бойко з Слов'янська Донецької області.** — Газету ми читаємо всією сім'єю, я тільки-но подивилася, відразу сказала: «Консиліум!» Тато сказав: «Сообразим на троих». А мама розсудила посвоєму: «А третий здесь лишний!» То хто з нас правий?

Тарас Лехман з Червонограда: «Цуценя, лоша і пес на подвір'ячку міркують: чом господар не частує, не дає всім трьом сніданок — кістку, молоко, овес?»

Галина Кийко з Жовтих Вод Дніпропетровської області: «Схоже, ліві загнали правих у п'ятий кут».

Л. Криницька з села Коськів Шепетівського району Хмельницької області: «Добрий день! Це бюро знахідок? Учора мій господар загубив свої капці, ось вони, можна я їх заберу?».

Тамара Кисла з Кривого Рога: «Наш хозяин отдыхает, никого не принимает. Охраняем я и Грол. Ты зачем к нему пришел?».

А. Р. з Лебедина Сумської області: «А ти скажи «гавгав», тоді, може, тебе й погодують».

Ганна Іванова з Горлівки Донецької області: «Каждый пес вам скажет смело: тапки мерять — это дело!».

Людмила Триханова з Киселівки Катеринопільського району Черкаської області: «Дивися синку, як вартувати треба, учися, доки я живий. А ти, друже, спочатку копита витри, перш ніж зайти».

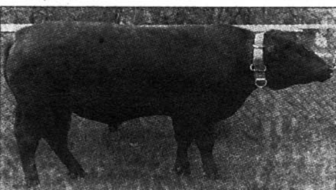
Володимир Бренькач зі Львова: «Засідання комісії з питань охорони природи».

Петро Коваленко з Андрушівки Житомирської області: «Дружня розмова, хоч і різна мова».

Георгій Романушко з Києва: «Ребята! Давайте жить дружно!».

А які підписи ви запропонуєте до цього знімка? Пишіть, надсилайте свої знімки, цікаві пропозиції.

Фото ПЕЧКОВСЬКОГО.
Донецьк.

Гуляє виграш понад Турією

(Початок на 1-й стор.).

Одне з найкращих господарств Волині — колгосп «Україна» Ковельського району — ось уже п'ять років спеціалізується на розведенні тварин нової волинської м'ясної породи. Тварини невибагливі до кормів, стійкі до різних захворювань, маса тіла в них нарощується за рахунок м'язевої тканини, а не жиру. Сьогодні у господарстві — 500 голів молодняка великої рогатої худоби нової породи.

— Для передплатника газети «Голос України», який виграє наш приз, ми дамо одного з найкращих бичків, - сказала голова колгоспу Софія Пашко по дорозі в заплаву Турії, де випасається молодняк. — Можемо замінити бичка на племінну теличку. Торік ми продали 40 голів таких теличок. Цього року плануємо реалізувати не менш як 30 голів бичків м'ясної породи і 40 теличок по 200—250 кілограмів кожна. За домовленістю можемо обмінювати тварин на цукор, борошно, м'ясо, пиломатеріали.

Колгосп уже багато років спеціалізується на виробництві молока й м'яса. На сто гектарів тут виробляють по 165—170 центнерів молока і 130 центнерів м'яса. Насиченість поголів'я — 143 голови великої рогатої худоби і 43 корови на сто гектарів сільгоспугідь — найвищі в області. Тут на практиці довели, що тваринництво — галузь прибуткова.

— Маємо худобу — маємо гроші. Особливі надії покладаємо на розведення і вирощування худоби м'ясної породи, — ділилася планами Софія Овсіївна. — Хочемо, щоб до 2000 року велика рогата худоба нашого господарства відповідала стандартам волинської м'ясної породи. Це, віримо, наш виграш. Як у світі? На чотири м'ясні тварини — одна молочна. Цього й прагнемо. В наступні три роки зменшимо молочне поголів'я. А виробництво молока збільшимо за рахунок продуктивності дійного стада, щоб від кожної корови одержувати не менш як 5 тисяч кілограмів молока.

На закінчення розмови Софія Овсіївна попросила вказати телефони колгоспу. Може, хто зацікавиться й зателефонує: 2-23-40, 9-91-30.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Фото Василя КУЗЬМІНА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ **Рукописів не повертаємо.**
◊ **Листування з читачами — тільки на сторінках газети.**

◊ **За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.**
◊ **Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.**
◊ **За точність викладених фактів відповідальність несе автор.**

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 344936.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311097.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.